Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

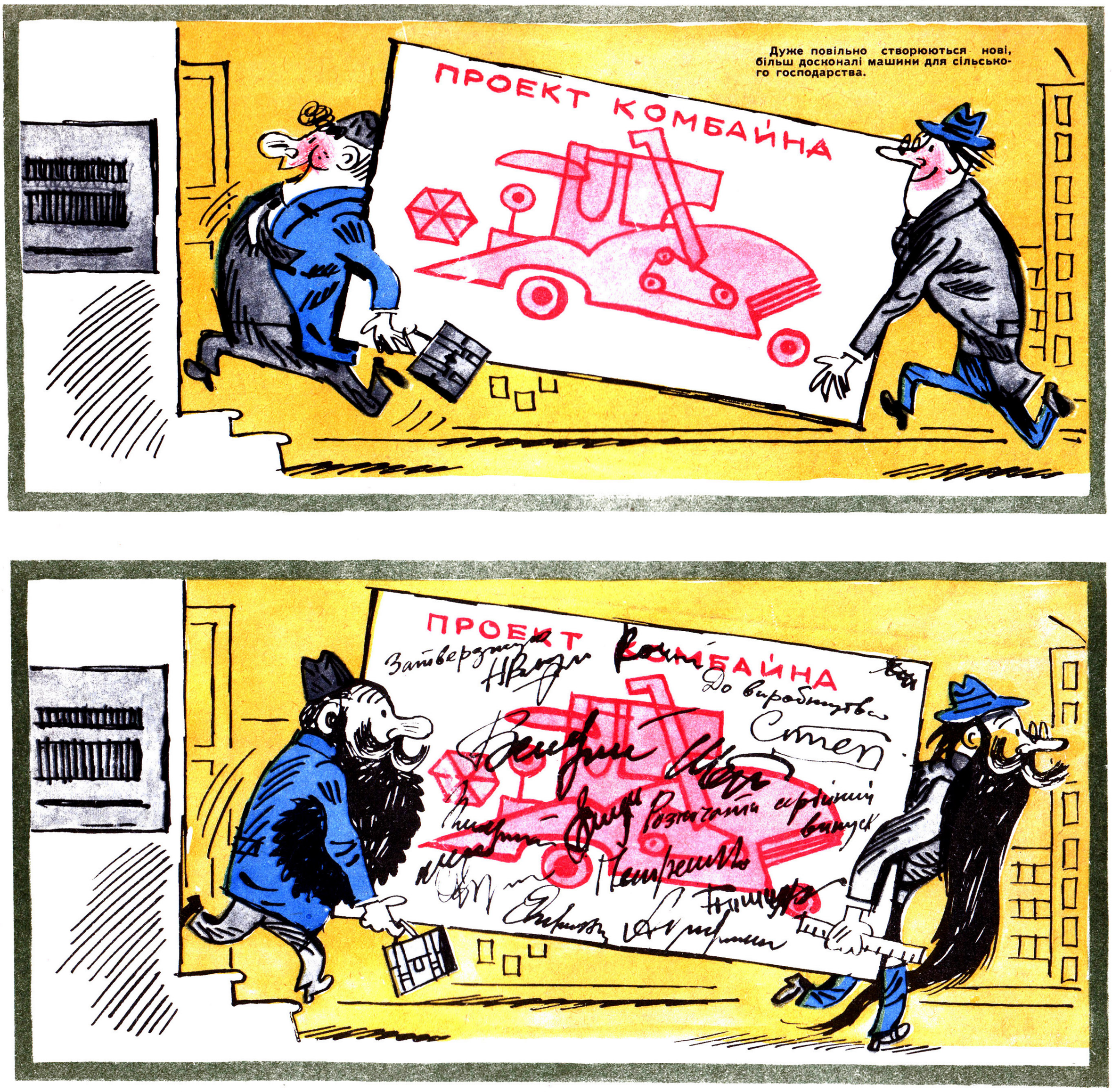

Дуже повільно створюються нові, більш досконалі машини для сільського господарства.

Майже так, як у приказці: «Поки в баби поспіють книші, у діда не стане душі».

ПЕРЕЦЬ

№ 1 (803). Рік видання 43-й

Ціна номера 12 коп.

КИЇВ. СІЧЕНЬ 1969

perec-ua.
perec-ua.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

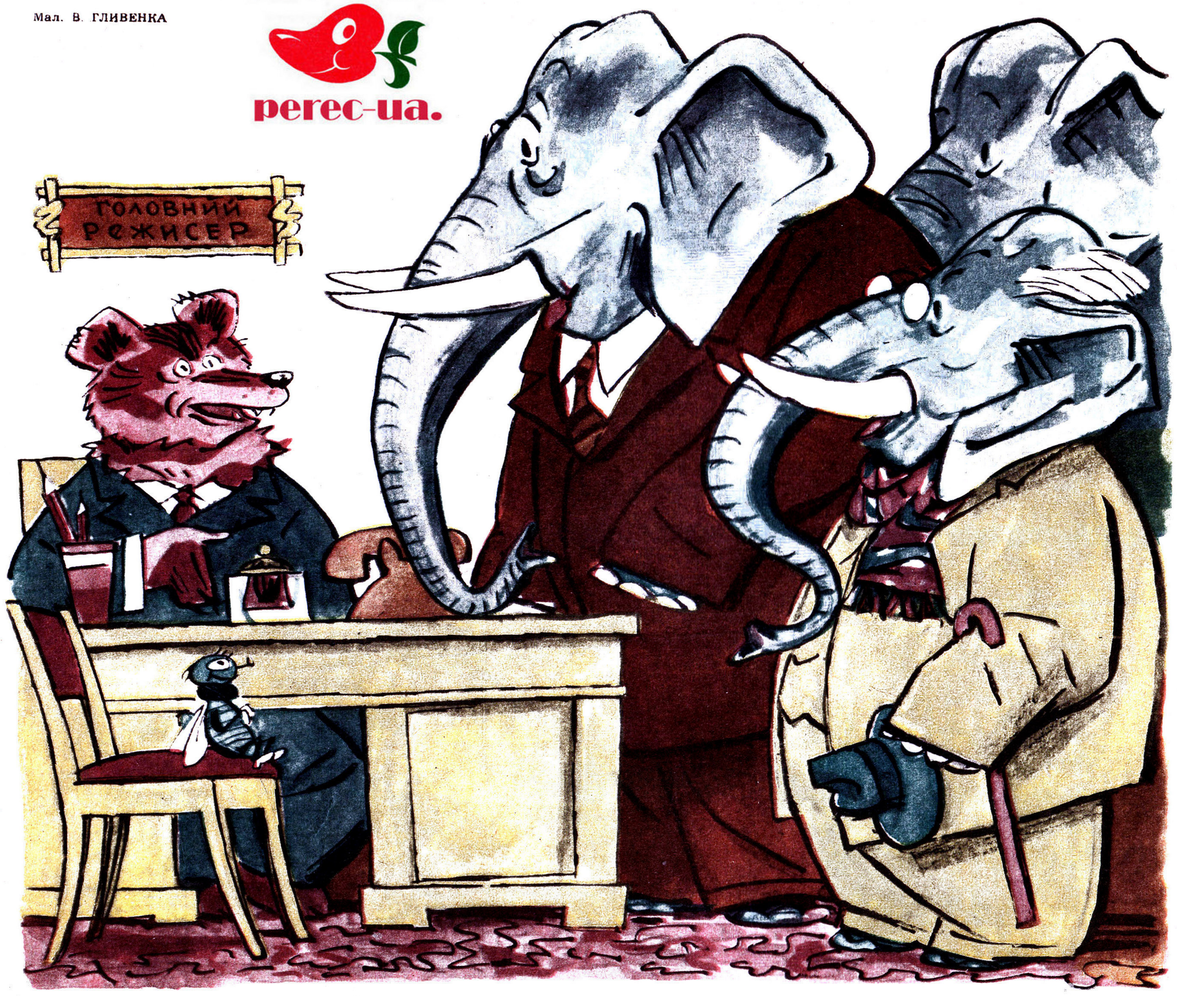

— Я вас запевняю, що в нашому театрі краще за цю муху слона ніхто не зіграє!

ГОСТИННІ ТА ЩЕДРІ

Різні наукові джерела свідчать про те, що прадавні жителі Керчі відзначалися виключною гостинністю і щедрістю.

І нині тут гостинно зустрічають всякого приїжджого. В готелі, наприклад, на запитання, чи можна переночувати, мовчки тицяють пальцем в табличку «Місць немає». Адміністрація Будинку колгоспника подібної таблички не виставляє, бо місця для ночівлі в будь-яку годину дня і ночі знаходить. У кілька кімнат, де стоять впритул одне до одного 40 ліжок, вона втискує близько 100 чоловік. А гим, кого аж ніяк не вдається втиснути, милостиво пропонується місце на центральному ринку. Хочеш — лягай на прилавок, хочеш — під прилавок.

Щоправда, і до готелю, і до Будинку колгоспника робляться прибудови. Для розширення готелю на 1968 рік було асигновано 100 тисяч карбованців. Прибудову настільки швидко погнали вгору, що за рік з названої суми майже нічого не освоїли. Немов на дріжджах росте і другий об'єкт. Понад три роки минуло відтоді, як будівельники дільниці № 5 БМУ Кримського обласного управління побутового обслуговування прикотили до Будинку колгоспника екскаватор і вдарили ковшем об землю. Вдарили, зробили тривалу паузу, вигнали перший поверх і пішли на інші об'єкти.

Проте не можна сказати, що побіля ції прибудови панує повне затишшя. Сюди мало не кожного дня приходять сваритися директор об'єднаних ринків міста Іван Семенович Михайлюк і начальник дільниці Віталій Лук'янович Никонов. Перший доводить — ти зриваєш будівництво, другий — ні, ти, бо не забезпечуєш об'єкт необхідними матеріалами. Сперечаються, мало не хапаючись за петельки. Але, як бачимо, справи далі петельок не посуваються.

Високі зразки щедрості у місті демонструють начальник та головний інженер будівельного управління № 21 тресту «Керчметалургбуд» Микола Максимович Назаренко і Василь Гурійович Солдатов. Вони разом з квартирами дарують новоселам силусиленну всіляких недоробок. У будинках, які споруджує управління, тріскаються стіни, випадають дверні коробки, крізь щілини у вікнах свище вітер, ллється дощова вода, на підлогах не тримаються плитка і лінолеум...

Багатоквартирний будинок № 37 по вул. Свердлова був заселений в грудні 1967 року. Однак ще й досі у ньому стоїть стукіт і грюкіт. То мешканці самотужки добудовують своє житло. Крім того, вони сидять без радіо, бо їх забули «підключити» до радіотрансляційної мережі, місять на подвір'ї грязюку, падають у глибокі ями, які полишили будівельники.

Вчителька Т. П. Борцова два роки оббиває пороги різних інстанцій, доводячи, що її квартира в будинку № 23 по вул. Горького фактично непридатна для житла. Хлопці-молодці з управління № 21 тричі приходили в квартиру виправляти допущені недоробки. Але і понині Т. П. Борцова виходить в дощову погоду на кухню під парасолькою, бо крізь стелю, немов крізь решето, ллється вода.

Скарги на будівельників-бракоробів зливою йдуть у керівні міські організації і трест «Керчметалургбуд». Читали, читали їх у тресті й заходилися відплачувати начальникові та головному інженерові будівельного управління тим самим — щедрістю. Назаренкові тільки в першій половині 1968 року сипонули з преміального фонду 876 карбованців, а Солдатову — 895.

«Ну що, дописалися? — радіють тепер, глузливо поглядаючи на новоселів, головні будівельники-бракороби.

— Докритикувалися?..»

Як бачимо, гостинні люди у Керчі не перевелися. Щедрі — теж.

М. ПАЛЬЧИК.

Кримська область.

Телеграфне агентство Перця

ОБЕРЕЖНО З ГАЗОМ!

ДОНЕЦЬК. (Наш кор.). У непритомному стані з переломом обох ніг в міську лікарню доставлено людину пенсійного віку на прізвище Мороз. Як виявилося, це — новорічний Дід Мороз, який при виконанні службових обов'язків (доставки подарунків) провалився в одну з численних канав, викопаних газифікаторами на проспекті Ліста ще позаторік і не засипаних понині.

У СВІТІ МИСТЕЦТВ

Високим попитом у скульпторів користується продукція Тернівського цегельного заводу, підпорядкованого Лубенському БУ-21 (Полтавська область). Одна-дві хвилини у воді — і цегла перетворюється на м'яку піддатливу масу, з якої можна виліпити неперевершені шедеври мистецтва.

З цегли, розчиненої у воді, вже, кажуть, створено скульптурні фігури керівників Тернівського цегельного заводу. Портретна схожість — феноменальна: виліплені бракороби!

ІСТОТНА ПОПРАВКА

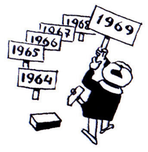

— У цій величній споруді, у цьому палаці знань вчитимуться не лише наші діти, а й онуки, — розчулено говорив начальник Немирівського міжколгоспбуду на Вінниччині т. Шнайдер, закладаючи перший камінь у фундамент нової школи в селі Соколець.

Урочиста церемонія відбулася в 1964 році, а в січні 1969 року т. Шнайдер влаштував ювілейний вечір, присвячений п'ятій роковині від дня початку будівництва. У своїй промові він вніс істотну поправку до попередньої тези відносно контингенту учнів у майбутній школі.

— В цьому храмі знань, — твердо пообіцяв т. Шнайдер, — вчитимуться наші правнуки.

І начальник міжколгоспбуду поклав на новобудову другий камінь.

ЮВІЛЕЙНА ЗНАХІДКА

Недавно до Бюро знахідок завітав відвідувач і скромно поклав на стіл жіночу сумочку. В присутності свідків сумочку було розкрито. Вона виявилася порожньою. Цікаво відзначити, що це вже п'ятдесята сумочка, принесена до бюро.

Наш кореспондент зацікавився таким дивним збігом. Виявляється, сумки, які виготовляє головне підприємство «Укршкіргалантереї», мають такий вигляд і в них так часто псується замок, що господарки просто вини дають їх на смітник.

ВИКИНЕМО В КІНЦІ МІСЯЦЯ

У зв'язку з переходом на зимову форму одягу я вирішив купити шапку. Чогось визначного в цьому заході я не бачив. Навіть у сімейному масштабі придбання шапки подія рядова. Скільки голів — стільки шапок. Голови піжонів, які ходять у мороз простоволосими, в рахунок не йдуть.

Але виявилося, що придбання шапки треба присвячувати до певних днів календаря. В магазині мені так і сказали:

— Хочете мати чорну шапку, зайдіть так... днів через десять. Шапки викинемо в кінці місяця.

Я подався на торгову базу, а в мене там один знайомий товариш.

— Шапки у вас є?

— А як же ж! Кинемо магазинам в кінці місяця!

— А чому не зараз? Яка, зрештою, різниця?

Питання було по-дитячому наївне і дати толкової відповіді на нього мій товариш не міг. Бурмотів щось про виконання плану. Я його зрозуміти теж не міг.

— Ну, добре, а як магазин торгуватиме собі спокійно на протязі місяця, то хіба план не виконається?

Вичерпної і переконливої відповіді я не одержав.

Зрештою мені була потрібна не стільки відповідь, скільки шапка.

...Шапки «викинули» 28-го числа. Магазин буквально закидали шапками. В магазині почався страшний суд. На торгівлю шапками було кинуто всі резерви. Шапки продавалися не тільки в магазині. Ними торгував кіоск «від магазину», їх продавали із столиків перед магазином, з ящиків, просто з оберемка. Магазин не знав ні обідньої перерви, ні вихідного дня. Тридцятого числа, десь біля десятої години вечора, шапочна путина почала затухати...

Першого числа в магазині на запитання, чи можна купити рукавиці, чулося стандартне:

— Загляньте у кінці місяця, в кінці місяця база підкине!

...Діло, зрештою, не в шапці. Широти у нас не арктичні, не антарктичні, можна зиму і в кепці пробігати, нічого страшного не станеться.

Отже, діло не тільки в шапці. Справа в торговельній практиці. Адже «викидають» в торгову мережу в кінці місяця не тільки шапки. Зверніть увагу, як торгує перший-ліпший магазин у кінці місяця. Це вже не магазин, а якась маркитанська палатка, розгорнута в безпосередній близькості від передової лінії фронту. Страшенна гарячка, шалений темп і торгівля з столів перед магазином, з ящиків, з рук. Магазин не знає ні вихідних днів, ні обідніх перерв.

Нічого, все компенсується. Прийде перше число, а з ним блаженний спокій. Продавці можуть спочивати, позіхати і лініво радити покупцям:

— Викинемо в кінці місяця, тоді й зайдіть!

Не можна сказати, що практика «викинемо в кінці місяця» цілком і повністю монополізована торговими працівниками промтоварних, господарчих та деяких інших магазинів.

Мій сусід, інженер одного з київських підприємств легкої промисловості кожного місяця 28-го, 29-го, 30-го, а коли бог посилає 31-ше, то й 31-го числа дома не обідає і не ночує.

Якось я запитав його:

— Аркадію Петровичу, а ваша дружина не думає, що ви собі десь на стороні любов завели?

Він подивився на мене очима загнаної косулі і прохрипів:

— Яка там любов, голубчику. Я вам зараз тролейбуса від трансформаторної будки не відрізню. Третю ніч очей не заплющую. Кінець місяця, кінець кварталу, запарка... — Він позіхнув, аж щелепи хрустнули і мрійливо додав: — Нічого, післязавтра почнеться перша декада, відсплюсь.

...Маю я досить вмотивовану підозру, що в першій декаді відсипляється не тільки мій сусід. Вкупі з ним в першій декаді дають хропака чимало як окремих осіб, так і цілих колективів. Дають хропака, щоб потім схопитися і під кінець місяця почати «викидати» хто продукцію на бази, хто товари на прилавок.

В цілому ніби й гріха великого нема. План і виконується і перевиконується, і преміальні капають, і прогресивка йде, і «бабки з бабками», як кажуть бухгалтери, сходяться.

А тепер прикинемо на хвилинку, що практику цю «викидати в кінці місяця» та підхоплять інші сфери. І тоді матимемо ми кожен у кінці місяця по мішку свіжих, ще теплих батонів, по кілька відер молока, по... А чому хлібозаводові чи молокозаводові не скористатися цією практикою? «Викидати» в кінці місяця? План, зрештою, не постраждає, і кількість молока і хліба на душу не зменшиться, і «бабки з бабками» зійдуться.

Чому б двірникам з ранку до пізньої ночі в

кінці місяця не підмітати вулиці? А в першій декаді вулиці підмітати не обов'язково.

Чому б міським транспортникам в кінці місяця не випускати з парку кожні 29 секунд трамвай і кожні 33 секунди тролейбус? А в першій декаді хай вони собі стоять в трамвайних та тролейбусних парках.

Знову ж таки, ми, журналісти, в бога теляти не з'їли. Чого б і нам, той... Хіба не цікаво було б передплатникам 29-го чи 30-го числа одержати таку собі підшивочку газетну і почитати, що ж то робилося на світі білому на початку місяця?

Або читачам «Перця» невже б не цікаво було б читати фейлетони про підготовку до курортного сезону, одержавши «свіжі» номери журналу за травень, червень, липень, серпень і т. д. десь 31-го грудня? Головне, щоб не пізніше 31-го числа. Бо тоді ажуру не буде. Тоді графік поламається, план погорить, прогресивка полетить.

* * *

Викинемо в кінці місяця... А може, краще назавжди викинемо оту химерну звичку хропіти в першій декаді і хапатися в кінці місяця.

Микола БІЛКУН.

Печеня без солі

Якось у магазині господарчих товарів натрапив я на гібрид ложки і відкривачки залізних пробок. Запитав у продавщиці:

— Що воно за диво таке?

— Спеціальний ніж для різання сиру, — ввічливо пояснила вона і глянула на мене, як на невігласа.

Ризикнув — купив. І не пошкодував. У гастрономі, можу вас запевнити, навіть по знайомству не наріжуть вам сиру так тонко, як то зроблю тепер я своїм спеціальним ножем.

Згодом уже спеціально завітав у той магазин і почав уважно розглядати полиці. Виявляється, за той час, що я покинув студентський гуртожиток і одружився, а відтак дещо відірвався від прогресивного методу самообслуговування, людство не дрімало. Воно винайшло безліч цікавих дрібниць, дуже зручних і потрібних у домашньому господарстві й побуті. Існує, виявляється, спеціальний ніж для різання цитрин, а ось другий, дещо схожий на нього, має зовсім інше призначення: ним дуже легко чистити рибу. І ще, і ще...

Кинувся до знайомих жінок і загукав:

— Чи знаєте, де ваше щастя?! Чому проходите мимо?!

А вони, наче змовились, очі великі поробили і плечима знизали: про ті чудові витвори, з'ясувалося, анічогісінько не відають. А звідки, справді, їм знати? Ні в магазині, ні біля нього не знайшов я жодного стенду чи якогось проспекту, який рекламував би ці прекрасні речі.

Продавщиця, до якої я звернувся, пояснила все дуже просто:

— Навіщо рекламувати?! Кому потрібно — запитає, ми розповімо...

Полинув думками у порівняно недавнє минуле. Пригадав величезні щити на стінах, на яких намальовані рожевощокі хлопчики і манекеноподібні білозубі дяді енергійно закликали: «Їжте морозиво!», «Пийте соки!», «Куріть сигарети!».

Такі реклами було справедливо розкритиковано за настирливий примітивізм. І критика подіяла: гігантські щити майже зникли.

З вітрини чернівецького магазину рожевощокий хлопчик закликає, наприклад: «Економте час! Швидко! Зручно! Купуйте концентрати!»

«Швидко... зручно...» Повіяло чимось знайомим. Ага, це ж реклама Аерофлоту! Мусить же бути якась різниця між літаком і харчовим концентратом! Але яка саме? Цього рожевощокий хлопчина не роз'яснює.

У Луцьку читаю повідомлення: «Шановні лучани! З 20 по 30 цього місяця Луцький універмаг проводить виставку-продаж телевізорів і радіол. Ласкаво просимо відвідати наш магазин!».

Воно, звісна річ, коли просять, то чемна людина може й завітати. Та перед тим їй хотілося б знати, чим саме там порадують? Які нові марки телевізорів і радіол там будуть виставлені?

Львівський універмаг своїм плакатиком запевняє: «Штапельні тканини добрі для будь-якого віку й сезону». Автори цього твору, либонь, були переконані, що прочитавши його, широкі маси відразу кинуться купувати саме ці тканини. А маси чомусь не кинулися. Бо вони попередньо хотіли б дізнатися, які саме переваги мають штапельні тканини перед сатином або, скажімо, ситцем.

Словом, рожевощокі хлопчики і білозубі дяді, хоч і перекочували з гігантських щитів на маленькі плакатики, властивого їм примітивізму не позбулися.

Директори магазинів пояснюють: ми, мовляв, рекламою не займаємось, для цього існує спеціальна організація.

Справді, існує. У Тернополі, наприклад, є спеціальний виробничо-рекламний комбінат. Та займається він переважно декоративним оформленням вітрин, виробляє вивіски. А з рекламою як же? Директор комбінату важко зітхає: «Рекламувати не маємо як. Торговельні організації відмовляються платити. Чому? Бо вже переказали гроші у Київ, до централізованого фонду «Укрторгреклами».

З Києва присилають рекламні буклети і магнітофонні плівки для трансляції по радіо. Тільки магазини просять ті буклети сховати подалі, аби, не дай боже, покупцям на очі не потрапили. І по радіо також просять не робити передач.

Спочатку не міг збагнути, чому магазини відмовляються від тих яскравих, модерно розмальованих брошур з поетичною назвою «В промені реклами». Лише перегорнувши кілька буклетів, дещо второпав.

Діловою, протокольною скоромовкою розповідається в одному з них про те, що мебльовий «набір «Боржава» простий за формою, зручний в експлуатації», що «високої якості й сучасної форми і набір «Марічка», що «набір «Весна-І» складається з шести предметів», в той час, як «набір «Полонина» складається з десяти предметів».

Новосел, звичайно, вірить цій скупій інформації. Та все ж він вважає, що краще один раз побачити, ніж сто раз почути. Але зась! Жодного з шести предметів набору «Весна-І», як і жодного з десяти предметів набору «Полонина», він у тернопільських магазинах побачити не може. Так само важко йому знайти розрекламовані «Укрторгрекламою» килими або електрокомпресори.

У багатьох дорожніх нотатках наших туристів, які побували за кордоном, можна зустріти згадку про жартівливий плакат на автомобільних трасах: «Майте на увазі, що бог створив людину без запасних частин». Чому це застереження запам'яталося більше, ніж широко розповсюджені на наших дорогах абсолютно серйозні попередження типу: «Не перевищуйте швидкість!», «П'яному — не місце за рулем»? А тому, що в першому є дотеп, жарт, гумор — речі, без яких реклама — все одно, що печеня... без солі. До речі, рекламуючи цю смачну страву (у заліпленому тістом горнятку), буклет повчає, скільки треба покласти грамів яловичини, картоплі, моркви, цибулі, цукру та інших компонентів, а про сіль чомусь не згадує. Але цю похибку кожна господиня й сама виправить. А от коли забувають про «сіль» у рекламі, то воно й виходить: «Наша промисловість прийшла на поміч садоводам. Вона налагодила серійний випуск електронасосів «Днепр», «Кама», «Агидель», «БЦН 1,5—2,5/17» та інших».

А втім, сказати, що автори буклетів зовсім позбавлені чуття гумору, не можна. Автори рекламних радіопередач, що їх на магнітофонних плівках доставляють на місця, прагнуть оживити протокольну мову буклетів. Одна з таких передач настільки мене захопила, що вирішив застенографувати її. Ось вона:

«— Добридень, Оксано! Пише до вас постійна слухачка ваших передач Галина Романько з Білої Церкви. Зібралася я придбати столовий посуд на свою чималу родину. Хочу неодмінно набір якийсь, бо вже набридли мені оті різнокаліберні ложки й виделки. Може, ви щось порадите?

— Якраз минулої неділі ходила я по київських магазинах, придивлялася до столового посуду. І дійшла висновку — якщо купувати, то мельхіор. Та що казати — він годиться не тільки для вас. Це й подарунок неабиякий, тим більше, що є набори в красивих коробках на 6 персон, на 12, а також на 2 або 3 персони. Чому я віддала перевагу саме мельхіору? По-перше, якість висока, бо мельхіор напрочуд стійкий. По-друге, виглядає цей посуд точнісінько, як посріблений. По-третє, в продажу він є на будь-який смак... Мені особисто більше до вподоби посуд сучасної форми. А втім, я не нав'язую вам, Галино Семенівно, власного смаку...»

І за це спасибі, що хоч власного смаку (принаймні, щодо радіопередачі) не нав'язують. Бо, по-перше, якість її невисока. По-друге, звучить вона точнісінько, як посріблена... чи то пак... штучно олітературена. По-третє (але то, мабуть, уже дрібничка), мельхіорового посуду в Тернополі, куди прислали цю передачу з Києва, я не побачив. На жодний смак.

Розмову цю годилося б закінчити рекламним закликом. На кшталт: «Дорогі товариші! Реклама — двигун торгівлі! Робіть її зі смаком, з видумкою, з дотепом і жартом!»

Бо без цього реклама — не реклама, а все одно що печеня без солі. Дивитися можна, а їсти противно.

Є. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Серцеїд у відставці.

ФАРБА ВИНУВАТА!

На автобусній зупинці
Томиться дівичка,
В неї, наче на картинці,
Розписане личко.
Брови руді і кудлаті
(Кажуть, модні нині),
Ну, а очі десь запхаті
В ями чорно-сині.
Кудли сіро-буруваті
Падають на очі...
Нащо так, скажіть, псувати
Зовнішність дівочу?
Куце платтячко дівиці
Ледь прикрило тіло,
Каблучки тонкі, як спиці,
Та не в цьому діло.
Підійшло якесь дівчатко,
Біля неї стало.
Це, міркую, теж нестатку
У фарбах не мало.
Так стоять, одна на одну
Поглядають скоса,
Кине погляд свій холодний
І відверне носа.
Раптом перша просіяла,
Руками сплеснула:
— Беба! Я таки пізнала! —
— Боба! — та гукнула.
— Наче вчора — вже півроку,
Як школу кінчали,
Ти зробилася нівроку,
Ледь тебе пізнала.
— Ой, признатись, люба Бебе,
Довго я снувала.
Все якось змінилось в тебе —
По вухах пізнала...
Отаке-то на зупинці
Трапилось, дівчата,
А все, біс його ковіньці,
Фарба винувата.

Микола ЯНКО.

Сел. Олексієво-Дружківка
Донецької області.

ПРИБУВ НА ГАСТРОЛІ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

У селах Нижні Млини Полтавського району Полтавської області, Моделів Радомишльського району Житомирської області та в багатьох інших селах республіки не опалюються клубні приміщення.

(З листів до редакції).

— Надовго до нас завітали?
— Мабуть, аж до весни.

ЖИТИ МОЖНА!

ГУМОРЕСКА

Тяжке лихо впало на мою бідну голову: захворіла дружина і її поклали в лікарню.

Хто ж тепер води принесе?

Хто дров нарубає і в хаті натопить?

Хто сніг повідгрібає?

Хто борщу зварить?

Хто на базар злітає, в магазин сходить, тарілки помиє шкарпетки, поштопає, підлогу підмете, свиней нагодує, корівку догляне?

Хто, я вас питаю?!

Що накажете робити? Сусідів кликати, щоб пособили?

Пробував — не хочуть, сміються:

— У вас, — кажуть, — дядьку, в кожній руці по сорок кінських сил. Ви, — кажуть, — дядьку, можете Жаботинського з усіма штангами на горище закинути.

Еге ж, якби то... Немічний я, кволий. Здоров'я нікудишнє, колись, було, кварту за раз вихилю — і нічого. Тепер не подужаю.

Тепер чвертку вип'ю — і на пісню тягне.

Зовсім підупав духом.

Сиджу оце і сумую. Води б напитися — відро порожнє. До колодязя не пройдеш — снігу навалило.

В хаті протопити б — дров немає нарубаних.

А тут ще й борщу захотілося. Отого, що аж дух по всій хаті...

Не пощастило: дружина захворіла!

Отак було днів зо три. Потім від занепаду сил почалися галюцинації: привиділися пампушки з часником.

Рум'яні, запашні і дуже смачні.

На четвертий день я вже не міг устати з ліжка. На п'ятий день вже й очі під лоба закотилися. На шостий... щось у двері постукало. Заходять у хату пуцьверінки і:

— Драстуйте, дядю. Ми тимурівці. Чим вам допомогти?

— Дітки мої любі! — кажу. Я вже так охляв, що й балакати несила. Рятуйте, дітки, бо вмру.

Заходились тимурівці поратися по господарству. Розчистили від снігу доріжки, нарубали дров, затопили в печі, наносили води і навіть зварили обід.

Сів я за стіл і — ой, лишенько! — апетит пропав.

— Дітки, — кажу, — збігайте по чвертку.

Скинулись тимурівці по гривеннику і принесли чвертку.

Три миски, як за себе, вилив.

— А пампушок з часником, — питаю, — немає?

Хлопчики суворо подивились на дівчаток, а ті винувато похнюпили голови.

— Немає, дядю. Пекти не вміємо. У школі ще не проходили, — відповіли сумно.

— То погано, — кажу, — що у школі не вчать, як пампушки пекти. Постарайтесь навчитися і завтра приходьте.

— Добре, дядю, — сказали і висипали з хати.

Наступного дня таких пампушок спекли, що й за вуха не відтягнеш. Молодці діти, виручили з біди.

Пішло тепер діло на лад. А то, хоч пропадай: дружина в лікарні...

А тепер нічого, жити можна!

Микола ПЕТРЕНКО.

м. Яготин,
Київської області.

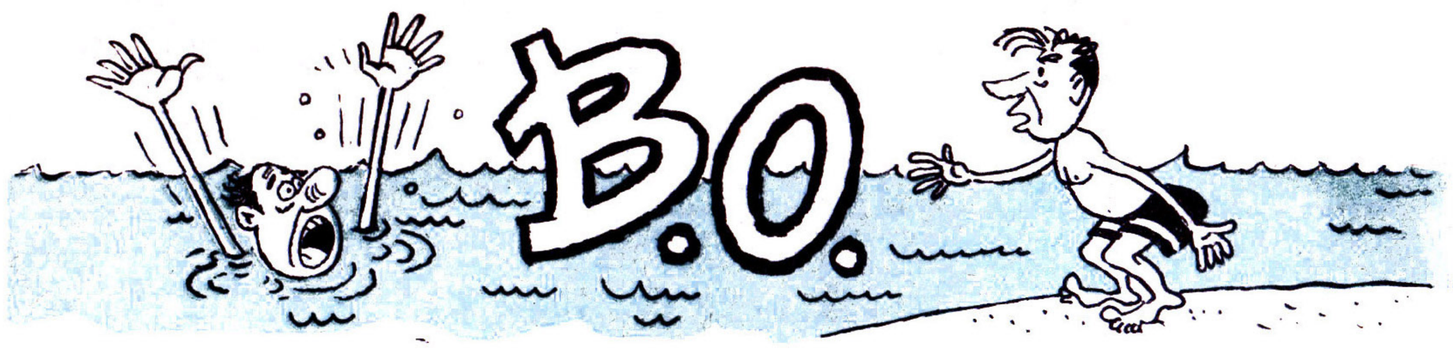

ГУМОРЕСКА

На час відпустки начальника цеху Кіндрат Хомуть був призначений виконуючим його обов'язки. Всі знали, що за спеціальністю Хомуть швець, на комбінаті працював комірником, а в технології виробництва ковбас розбирався, як коза в електронно-обчислювальних машинах. Але як би там не було, а ось уже четвертий день трудящі міста споживали виготовлені під керівництвом Кіндрата ковбаси.

Цей четвертий день був суботою. Хомуть проводив його на лоні природи разом з директором комбінату Значилом.

Хомуть і Значило зіграли двадцять партій у дурня, після чого настав час купання. Значило стрілою пірнув у річку. Виринувши недалеко від берега, директор комбінату закричав:

— Давай, давай, Кіндрате!.. Що, боїшся? Отож-то, стрибати з вишки це не ковбаси вудити...

Спостерігаючи за начальником, що віддалявся од берега, Хомуть подумав, що одне одного варто. Для стрибків з вишки він не підходив, бо не вмів плавати, у ковбасній же справі, навпаки, плавав всіма стилями.

Філософські роздуми Хомутя були перервані гучним вереском, в якому Кіндрат одразу впізнав керівні нотки. Сумнівів бути не могло: незважаючи на майстерність у стрибках з вишки, його шеф тонув. Хомуть вкрився холодним потом: при всій своїй відданості шефові він не ризикував плигати у воду.

— Рятувальника! — закричав в. о., стрибаючи на одній нозі. — Куди дивиться рятувальник?

Рятувальник стояв на вишці і дивився на потопаючого в бінокль.

— Що ви стоїте, безвідповідальна людина? Стрибайте у воду!

— В воду мені не можна. Я не вмію плавати. І, взагалі, я не рятувальник. Виконую його обов'язки на час відпустки.

— Що робити, що робити? — метушився Хомуть.— Не можна ж дати втопитись такій людині!

Втопитись директору комбінату не дали. Кіндрат пробився крізь ряди зівак до тіла свого начальника і в такт рухам штучного дихання заре петував:

— Лі-ка-ря! Ско-рі-ше! Ско-рі-ше лі-ка-ря!

Прибігла молода дівчина в білому халаті. Зупинилась у нерішучості.

— Чого стоїте? Що ви за лікар? Скоріше допомагайте! — закричав Хомуть півнячим голосом.

— Не лікар я, а виконуюча обов'язки фельдшера. Він у відпустці...

Лікар серед відпочиваючих все ж таки знайшовся.

— Небезпека минула, — сказав він.— Але потерпілого треба відвезти в лікарню. Скоріше несіть його на катер.

Чмихаючи мотором, катер відійшов від берега. Хомуть сидів біля воскреслого начальника, час від часу клав йому на голову мокру ганчірку. Самопочуття Значила поліпшилось. Зате Кіндрат почував себе дедалі гірше. Раптом двигун катера перестав чмихати.

— В чому справа? — запитав Хомуть.

— А, чорт! Мотор забарахлив, — сказав йому чоловік в засмальцьованій робі.

— Так полагодьте. Ви ж моторист!

— В тім-то й справа, що ні. Виконую обов'язки моториста. А за спеціальністю я технік-комунальник.

Дальший шлях до берега пливли на човні з веслами. До лікарні примчали на таксі.

— Хто тут в. о. головлікаря? — вбіг в ординаторську захеканий Хомуть, якому вже сама земля здавалась виконуючою обов'язки планети.

— Поки що з своїми обов'язками я справляюсь сам, — відповів йому високий сивий чоловік. — У чому справа?..

Життя і здоров'я директора комбінату були врятовані.

В понеділок зранку він вийшов на роботу. А після обіду ковбасники були здивовані новим його наказом. Кіндрат Хомуть переводився на стару посаду комірника.

О. ПІДГОРНИЙ.

м. Ужгород.

ДАЛИ ПЕРЦЮ

Б. Г. Мовчан, старший науковий працівник Чернівецької сільськогосподарської дослідної станції, дуже хотів досканати до своєї рожевої мрії. А мрія та — стати кандидатом сільськогосподарських наук. Теоретично він займався первинним насінництвом картоплі. Але практично більше розумівся на смакових якостях смаженої картоплі. Тому Борис Гнатович нічого нового в науку не вніс, а тільки чималої шкоди заподіяв насінництву цієї благородної культури.

Про це розповідалося у фейлетоні «На чужій спині» («Перець» № 19 за 1968 рік).

Секретар Чернівецького обкому КП України т. Кравченко повідомив редакцію, що за допущені хиби в роботі і негідну поведінку парторганізація оголосила т. Мовчану сувору догану, а дирекція станції звільнила його з роботи.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

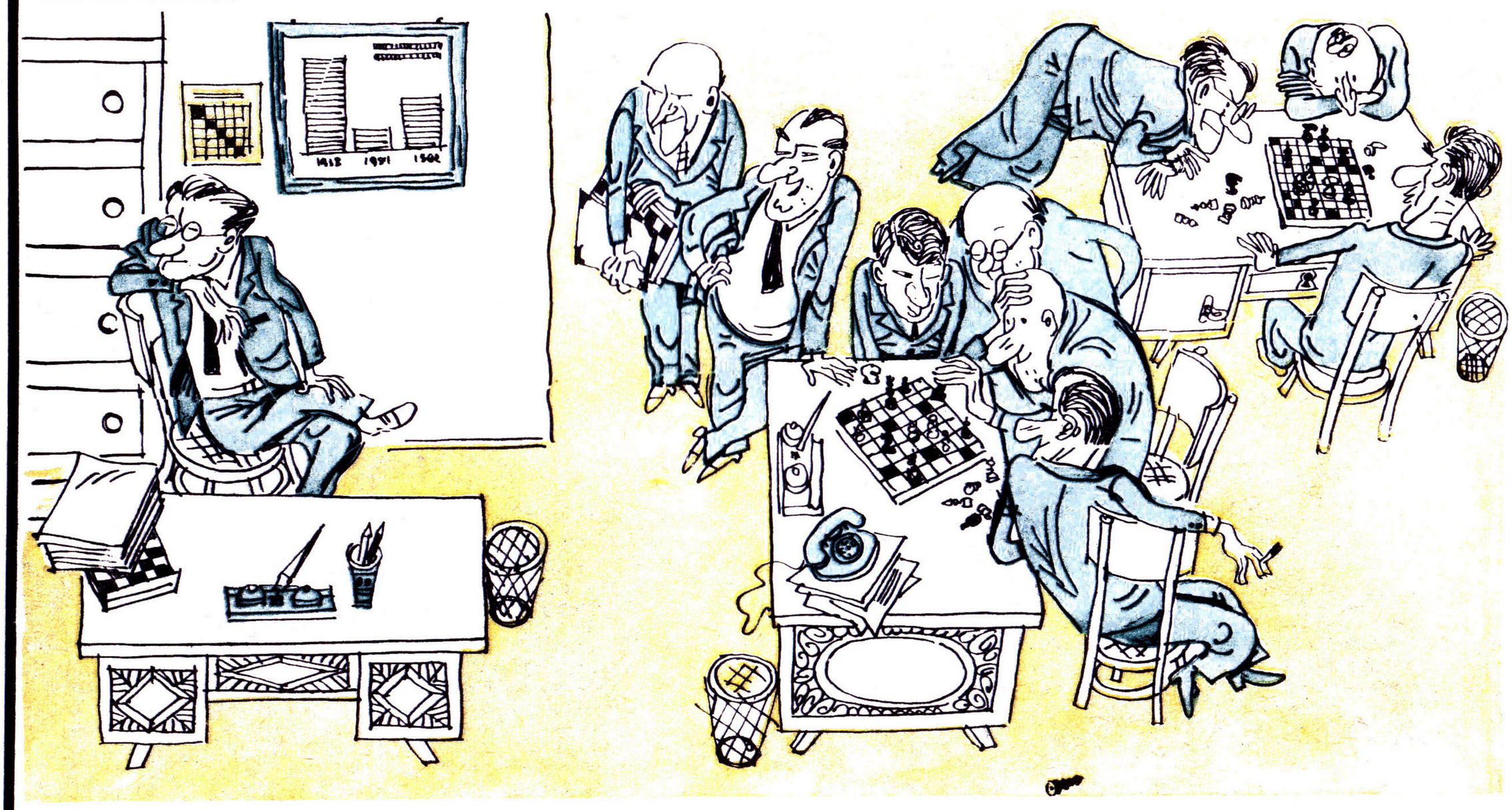

— Чули? Григоренко йде від нас. Каже, що йому не цікаво тут працювати, бо в усіх виграє.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— А я вчора ось з цієї лунки отаке-е-нну витяг!

ДЕСЯТА МУЗА

ВАН ЮХИМОВИЧ вирішив позловживати. Він зачинився у кабінеті і став складати план зловживань своїм службовим становищем на перший квартал. Дійшовши до тринадцятого пункту, Іван Юхимович відчув, що в кімнаті хтось є. Він підвів голову й несподівано помітив пекучу брюнетку з хитрим обличчям перекупки, одягнену в довгу білу сукню. Брюнетка зручно сиділа на дивані й погойдувала великою господарською сумкою.

— Як ви сюди потрапили? — суворо запитав директор. — Ви що, з самодіяльності? Чому без дозволу?

— Салют, моє серденько, — невимушено озвалася незнайомка. — Не лякайся. Я муза — покровителька мистецтва зловживання. Дев'ять моїх сестер — Терпсіхора, Талія, Уранія та інші дурепи — тягнуть за спасибі різні галузі науки і культури. Ну, а я працюю за совість, і звуть мене Фікція. Можу посприяти.

— За совість, значить? — обережно поцікавився Іван Юхимович.

— Ага, — сказала муза, запалюючи сигарету з фільтром. — Я тобі — свою допомогу, ти мені — свою совість.

— А як з відповідальністю? — поставив питання руба директор.

— Все буде залізно, — пообіцяла Фікція. — Так що, по руках?

— Звичайно, по руках! — красивим баритоном вигукнув Іван Юхимович. — По руках — і до роботи.

Так Фікція поселилася в Лубенському сільськогосподарському технікумі бухгалтерського обліку. Досвідчена муза не обдурила директора І. Ю. Ільченка: все пішло залізно і з розмахом.

Для початку Іван Юхимович вирішив спорудити собі будинок. Грошей на будівництво не було, але муза навчила, що робити. На рахунку технікуму знаходилося понад три тисячі карбованців, які надійшли від колгоспів для оплати курсів шоферів. Водночас обласне управління сільського господарства повністю профінансувало витрати по підготовці водіїв. Зорієнтувавшись у цій сприятливій ситуації, Іван Юхимович твердою рукою вгатив усі колгоспні гроші, а на додачу ще й тисячу карбованців, відпущених державою на капітальний ремонт технікуму, в персональну новобудову.

Творча співдружність директора і Фікції давала блискучі наслідки. Вже першого вересня 1968 року Іван Юхимович з приємністю констатував, що за час співробітництва з музою він незаконно витратив 4.308 карбованців 72 копійки і 4.876 карбованців 65 копійок пустив, як кажуть ревізори, не за цільовим призначенням. Правда, директор ніяк не міг пригадати, на що саме пішли 72 копійки в першому та 65 копійок у другому випадках, але ж це, погодьтеся, дрібнички.

Зрозуміло, така бурхлива діяльність вимагала постійних роз'їздів. Тому Іван Юхимович за кілька місяців подолав на новій службовій машині дві з половиною тисячі кілометрів. Маршрути цих поїздок навіки залишаться таємницею для сучасників, бо відповідних подорожніх листів у природі не існує, а водій ніяких пояснень дати не може, оскільки — видно, не без допомоги кмітливої Фікції — у нього було роздвоєння особи: як свідчать відомості на зарплату, в одні й ті ж години він возив директора і вчив шоферській справі групу автолюбителів.

Цілком можливо, що саме в одній із мандрівок у Івана Юхимовича народилася виняткова за своєю сміливістю ідея: по-новому розподілити обов'язки деяких симпатичних йому викладачів. Ідея була матеріалізована блискавично. І тепер математик В. А. Богун і філолог Н. О. Сиротенко ведуть, крім своїх дисциплін, ще й основи сільського господарства, географ В. І. Рак — механізацію, а викладач української мови й літератури Г. В. Дмитренко (про її фахові досягнення розповідатиметься нижче) вчить майбутніх бухгалтерів спеціальному діловодству. За що й одержують подвійну платню.

І все ж, навіть не це стало апогеєм ділового спілкування Івана Юхимовича з Фікцією. Апогеєм стали останні вступні екзамени до технікуму.

У протоколі підсумкового засідання приймальної комісії, яку очолював особисто І. Ю. Ільченко і до складу якої входили представники різних солідних районних установ, особливо відзначається, що екзамени проходили організовано, причому «не було зайвої поспішності, шуму, а навпаки — панували лагідна тиша і спокій».

Лагідна тиша, може, й справді панувала, але водночас панувало й дещо інше, внаслідок чого до технікуму зараховано деяких абітурієнтів, які на вступних екзаменах з тріском провалилися. Одержавши свої двійки, К. Клюшниченко, М. Машина, Б. Чаєнко, Т. Зубкова, у повній відповідності з правилами прийому до учбових закладів, забрали документи, про що й розписалися в журналі реєстрації. А за тиждень після цього наказом від 20 серпня 1968 року Іван Юхимович зарахував усіх чотирьох до технікуму, як «осіб, що успішно склали вступні екзамени».

Ще троє зарахованих — Л. Мисник, В. Симперович, Л. Кишеньова — примудрилися подати заяви аж 30 серпня, вже після екзаменів. У цьому випадку хитра муза взагалі себе перевершила, сфабрикувавши документи, за якими Симперович і Кишеньова успішно впоралися з своїми абітурієнтськими обов'язками тоді, коли в Лубнах їх ще й в очі не бачили.

Деякі неясні нюанси є також у зарахуванні до технікуму «в лагідній тиші» Л. Черевко, Л. Ярмоленко, Л. Кравчук та Л. Білокінь.

Куди поділися екзаменаційні відомості з двійками і хто готував нові — без двійок, знає, мабуть, лише метка Фікція — покровителька Івана Юхимовича. Але й вона дала маху, необережно залишивши в особових справах згаданих вундеркіндів тексти їх письмових робіт, за які вони отримали цілком пристойні оцінки. Навіть побіжне ознайомлення з цими роботами дає змогу виявити купу невиправлених помилок, які чомусь вирішила не помічати голова екзаменаційної комісії Галина Василівна Дмитренко.

Прикрий промах досвідченої музи став причиною принципової суперечки між Іваном Юхимовичем та Фікцією.

— Недотепа, — ображено сказав директор, — а говорила, що все буде залізно.

— Так я ж твоїх вдячних двійочників заднім числом через заочний відділ провела, — виправдувалась муза. — А потім із заочного вони буцімто перейшли на стаціонар.

— А дати, дати не сходяться! — розпачливо вигукнув Іван Юхимович. — Зубкова з стаціонару забрала документи 13 серпня, а на заочному їх зареєстровано шостим серпня. І в інших так само. І наказу про їх зарахування на заочний немає. Це ти винна, бабо капосна!

— Не смійте ображати жінку! — заволала Фікція колоратурним сопрано. — І не забувайте, що треба й свою голову на плечах мати.

І муза сердито грюкнула дверима, лишивши напризволяще розгубленого Івана Юхимовича, але не забувши прихопити свою велику сумку, в якій лежала ретельно загорнута в хустинку його совість.

В. ЧЕПІГА,
спец. кор. Перця

м. Лубни
на Полтавщині.

ГУМОРЕСКА

ДОКТОР філологічних наук Марко Федорович Марудний крокував Подільським ринком і позирав на редиску, зелену цибулю, щавель та іншу зелень, привабливо розкладену на столах. Ранні опецькуваті огірки привернули його увагу. «Чи ти ба, — подумав він, — уже й огірки з'явилися. Певно, з Кавказу».

— Почім кіло? — тицьнув він на овоч.

— Як для вас — троячка. Беріть. Огірочок в огірочок, — почув він нахабний, але на диво знайомий голос.

Доктор глянув на продавця і витріщив очі: перед ним стояв Валерій Веприк, у недалекому минулому його аспірант, який на протязі семи років так і не захистив своєї дисертації з дуже довгою і складною назвою.

Колишній аспірант теж був дещо спантеличений такою зустріччю.

— А, Марко Федорович! — жваво вигукнув він. — Моє шануваннячко! Не сподівався зустріти вас...

— Ви що... Живете в Києві? — ніяковіючи, спитав доктор.

— Ні, що ви. В Аулах, або Вавулах, як кажуть старі люди. Не чули? Знамените на Дніпрі село. Столиця огіречників.

— Так ви...

— Повністю змінив профіль. Синоніми й епітети — під три чорти, хай живуть огірки та інші овочі! Матерія, знаєте, — первинна, а дух — вторинний!

— Он воно як, — похитав головою Марко Федорович...

— Ех! — життєрадісно стрепенувся Веприк. — Бачу, сьогодні без чарки не обійдеться. Куме, — ляснув він давно неголеного сусіду, — поторгуй трошки, а я відлучусь. Шефа здибав.

Валерій вивів Марка Федоровича з базарних рядів і зупинився біля ларка з пивом. Доктор деякий час покомизився для пристойності, а потім узяв запропонований кухоль з жигулівським. Взявши по другому кухлю, обоє без церемонії посідали на ящиках.

— Відчуваю, шановний шефе, — почав Веприк, — вас цікавить, як це сталося. Слухайте мою одіссею, вона недовга, зате повчальна. Після того, як ваші приятелі в енний раз забракували мою нещасну дисертацію, поїхав я на село і задумався над життям. Всерйоз. Погано в мене було на душі. Думав навіть про самогубство. Люди врятували, спасибі їм. Приїхав до нас далекий родич з цих Вавул і просить: «Допоможи мені огірки в Ярославль одвезти». Мені потрібна була якась психічна розрядка, і я погодився. Поїхав. Потім ще раз, уже до Ленінграда. І як полуда з очей моїх спала: бачу, оце моє справжнє діло, це моє Ельдорадо. Не довго думаючи, одружився на вавулянці — бойова така степнячка! — і почали ми з нею колеса крутити. Повірите, за місяць я там стільки грошей вторгував, скільки не висидів би в інституті за цілий рік.

Марудний з відразою покрутив головою.

— Постривай крутити головою, — сказав аспірант-невдаха, наповнивши тим часом кухлі і непомітно перейшовши на ти. — Ти думаєш: запродався Веприк мамоні, погруз у багні. Помиляєшся. Гроші дають мені можливість відчути себе незалежним, вільним.

— А моральне задоволення? Віддача? — звів уже посоловілі очі доктор.

— А-а віддача! — вигукнув Валерій. — Це серйозне питання. Тільки скажи спершу, Маркушо, мені: якому дурневі потрібні всі ваші кандидатські і докторські дисертації? Робітникам? Селянам? Ха-ха! А от мої огірки і робітникам, і селянам, і навіть вченим ого-го як потрібні!

— Непереконливо це у тебе виходить, — сказав доктор. — Утрируєш проблему. А шкода. Мислив я, що перебореш труднощі, станеш науковцем, і було б у тебе все справжнє: і робота, і гроші.

— Ну, за гроші вже помовч, Маркушо! Я у вас через недоїдання мало святим не зробився. От зараз полічи: за ранні огірки я взяв торік три тисячі, за полуниці 500 карбованців, за виноград, солодкий перець до 700 карбованців. Ти от собі машину купив?

— Планую «Москвича», — зітхнув доктор. — Гроші вже зібрав.

— Хе, планую! Ти плануєш, а я своєю «Волгою» вже другий сезон огірки вожу.

Марко Федорович тільки закліпав очима.

— Та я, коли захочу й «Чайку» куплю! — входячи в азарт, зашепотів Веприк. — Монета іміється. Аби продавали!

— Ну й ну! — тільки й сказав на це доктор.

Після того, як Валерій почастував Марудного молдавським вином, розмова стала жвавішою, набрала приятельського характеру.

— Отже, ти їх поливаєш водою? — розчулено дивлячись у вічі співбесідника, цікавився вчений.

— І поливаю, і підпушую, і добрив даю — годжу їм, як тій болячці, бо огірок нас на світі держить. Солодкий перець теж у ходу.

— Ну ти бачив таке! — дивується Марудний. — А потім все це добро до Києва?

— Що Київ! Київ для нас це так, між іншим. Ми більше в далекі рейси мотаємось: Ленінград, Свердловськ, Мурманськ.

— Аж у самісінький Мурманськ?

— Хе! Ми і на Північний полюс повеземо, аби там добрячий базар був. Не на плечах же — на літаках возимо!

— Ні, ти мені, Валерію Івановичу, подобаєшся, — заплітаючись язиком, сказав доктор. — На Північний полюс... Оце розмах!

— А то кидай, Маркушо, свою шарманку, — запропонував Валерій, — та приставай до нас у компанію. Вигідне діло!

— Тссс! Що ви?! Ні слова про це! — витріщився Марко Федорович, тверезіючи. — Наука це есть наука, а не якийсь там огірок чи солодкий перець! Без науки — немислимий прогрес!

— А без овоча — життя на землі!

...Розлучалися вони, як старі друзі, щиро. Валерій Іванович набив кошик Марка Федоровича першосортними огірками.

— Так ти подумай, Маркушо, — розглагольствував Веприк, — огірок діло вигідне і для тебе і для мене. Заткни вуха на епітети: «спекулянт», «куркуль», «здирщик» і действуй. Сам же знаєш: матерія — первинна, а дух — вторинний.

І тут сталося несподіване. Марко Федорович зупинився, блиснув очима, вигукнув фальцетом: «Ось тобі вторинний дух!» — і пошпурив у лице свого колишнього асистента кошик з першосортними огірками...

Микола КУЧЕР.

м. Дніпродзержинськ.

Микита ГОДОВАНЕЦЬ

ПОПУТНИК

БАЙКА

Омелькові біда — поглузувала доля:
В далеке місто йшов і раптом серед поля
Правець за ногу взяв. Ледь-ледь живий,
Мов журавель підбитий скаче.
Аж возом гуркотить сусіда—їздовий.
Омель кривий:
— Сусідонько! — кривавими сльозами плаче:
— Рятуй! Не можу йти!
— Мостися на м'яке! Сідай на передкові!
Кому ж і помогти,
Коли не землякові?!
Омелько рад. На возі зручно вклавсь...
Та знов біда: візок на схилку обламавсь.
Не журиться Омель: до міста вже близенько,
Правець минувсь на зручнім передку.
Омелько земляку
Не поклонивсь низенько,—
Метнувсь до міста йти.
— Стій! — Їздовий гука: — Куди ж це ти?
Не допусти
Добру громадському пропасти!
Піддай плечем! Дай колесо накласти! —
Не слухає попутник. Далі йде:
— Сам не малий, без мене накладе.
Підстав йому плече — заниє спина!..
Адже добро найкраще в нас — людина!?

* * *

Під'їхать на м'якім — ласішого нема.
А потім ворогом, невдячний, дише,
Мораль тобі високу пише.
Піддать плечем — і не проси дарма.

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— Я ж просила купить сірників!
— А це на здачу!

Мал. А. СВИНЦОВА

— Альпінізмом захоплюєшся?
— Та ні, у новому житловому районі квартиру одержав.

А КИШ-Ш!

Йшлося про щось явно недоладне.

Йшлося про лист до редакції, в якому повідомлялося, що в селі Михайлівці Ярмолинецького району Хмельницької області твориться наруга над пам'яттю померлих. Про те, що кури з колгоспної птахоферми, яка межує з сільським кладовищем, щодня розгулюють поміж могилами і руйнують надмогильні насипи.

Оскільки йшлося про це не денебудь, а на офіційному засіданні виконкому Ярмолинецької райради, товариш Мойсеюк — голова райвиконкому сповістив редакцію про вжиті заходи.

«З метою усунення відмічених недоліків, — писав він, — 8 травня цього року дане питання обговорювалось на засіданні виконкому районної Ради в присутності голови правління колгоспу «Шлях Ілліча» т. Пашути. Рішенням райвиконкому голову правління колгоспу суворо попереджено і зобов'язано його строком до 25 травня 1968 року закупити в міжколгоспбудорганізації необхідну кількість залізної сітки і огородити птахоферму».

А щоб ні в кого не виникло підозри, ніби в Ярмолинцях хтось міг винести рішення, навіть не збираючись виконувати його (подекуди і таке трапляється), голова райвиконкому т. Мойсеюк в своїй відповіді редакції повідомив ще й про таке:

«Зараз, — писав він, — з боку правління вищезгаданого колгоспу, сільської Ради, а також інкубаторної станції, яка розташована на території с. Михайлівки, вживаються відповідні заходи щодо проведення огорожі птахоферми».

Одержавши таку заспокійливу відповідь, редакція — чого гріха таїти, — і сама заспокоїлася. Взяла і всю цю справу здала в архів.

Там вона, горопашна, і пролежала всеньке літо і всю осінь.

А оце днями, уявіть собі, довелося її видобути з архіву. Бо принесла пошта нового листа з Михайлівки. На цей раз ще і проілюстрованого фотографіями. І на кожній фотографії — курочки, що дефілюють по сільському кладовищі й, наче не про них писано в рішеннях райвиконкому, спокійно продовжують руйнувати надмогильні насипи.

У поясненнях до цих фотографій мешканці села пишуть: «Птиця як гуляла по кладовищі, так і понині там гуляє...»

Що ж, виходить, кури нічого і не відають про рішення райвиконкому?

Жаль...

Адже з усього видно, що тільки їм на розвагу це рішення і писалося. Щоб, значить, не дуже вони сумували, перебуваючи в такому невеселому місці.

Б. ГРИГОРЧУК.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Керуючий Пнівським відділком радгоспу «Надвірнянський» Івано-Франківської області Кочержук С. М. досконало оволодів технікою окозамилювання.

Всі зведення про господарські досягнення були тільки рожевими. Вони деного й заспокоювали. А от худоба не розумілася на рожевих зведеннях, ревла, бо норму їй не вистачало.

Лист про це надійшов до редакції журналу «Перець».

Як повідомив голова Надвірнянського районного комітету Народного контролю т. Майборода, факти підтвердились. Кочержук С. М. з посади керуючого звільнений.

●

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Урна з прахом.

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

АСОЦІАЦІЯ

— У веслування я закоханий без меж,—
Він шепотів біля причалу.
Гребеш собі, гребеш... гребеш...
І не боїшся криміналу.

ЧОЛОВІЧА ДОЛЯ

Страждання чоловіків через дам
Продовжують весь час прогресувать:
За Єву поплативсь ребром Адам,
Мені ж за Олю — виламали п'ять.

О. КОСТЕНКО.

ДВА ЗНАКИ

Перед начальством в знак Питальний
Дугою гнеться він здаля,
А з меншим голосом повчальним
Немов Окличний розмовля.

Едуард ІГНАТОВИЧ.

ХОМА І ПАПУГА

— Сусіде мій, скажи мені, як другу,
Чому це хвалить так Папугу
Директор наш Хома?
Мовляв, мудріше птиці і нема!
— Та діло тут просте:
Кричить Папуга лиш оте,
Чого Хома його навчить...
Або — мовчить.

Андрій КОЗАК.

І СТІНИ ВУХА МАЮТЬ

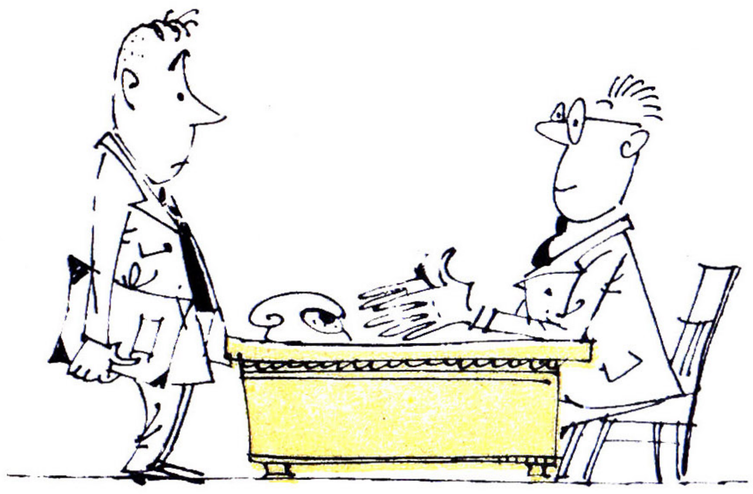

ГУМОРЕСКА

І сіпнув же мене чорт висловити на адресу нашого директора критичне зауваження. Власне, не зауваження, а лише свою, можливо навіть, не досить дозрілу думку.

Було це, пам'ятаю, у понеділок, з самого ранку. Тільки-но посходились ми на роботу, посідали за столи, як хтось, невідомо з якої нагоди, і почав: хороший у нас директор, розумний, діло своє знає, твердо на своєму місці сидить. А я, не вщипнувши себе за вухо, візьми та й ляпни:

— У таке,— кажу, крісло кого й не посади, то не випаде. Ніжки дубові, міцні, спинка теж не відвалюється. У такому,— додаю,— я б теж сидів.

Бовкнув я все це та ще й гигикнув, як у порожню діжку. Ніхто мені не заперечив, ніхто мене й не підтримав. Тільки в кімнаті стало тихо-тихо, немов у домовині. Було навіть чути, як Серафима Михайлівна слину ковтнула. Та за кілька хвилин все ожило і ввійшло в своє русло. А десь через півгодини мене викликали до директора.

Зустрів мене Олександр Андрійович посеред кабінету. Зустрів, вклонився до землі і, зробивши розмашистий жест рукою, вказав на своє крісло:

— Прошу, Павле Гавриловичу! Прошу, дорогий. Сідайте і керуйте!

— Що ви, Олександре Андрійовичу,— розгубився я і відчув, як вогнем запалали мої щоки, вуха і навіть потилиця.— Навіщо такі жарти, Олександре Андрійовичу. Кожному своє,— белькотів я.

— А ви не бійтесь,— все ще показував на крісло директор.— Сюди кого не посади, то не випаде. Ніжки дубові, міцні, спинка теж не відвалюється.

Я кліпав очима. Я не міг втямити, звідки директор знає все дослівно, що я сказав півгодини тому. Нікого ж він не викликав, і ніхто ж, наче, з кімнати не виходив.

— Вагаєтесь? Боїтесь! — лагідною посмішкою дошкуляв директор.— Ну, гаразд, ідіть. А надумаєте, я вам завжди уступлю це крісло.

Присоромлений, розбитий виходив я з кабінету. Здавалось, підлога хитається під ногами. А в голові єдина думка: «Хто?» До кінця дня працювати вже не міг. Зате в мене визрів один план. Мине кілька днів, і я будь-що налагоджу нормальні стосунки з директором. А може, й дружбу заведу.

Уже на другий день я приступив до здійснення плану. З сонцесяйним обличчям я підійшов до Серафими Михайлівни. Чому саме до неї? Бо вона давно дружить з жінкою директора.

— Між іншим, я вчора пожартував,— найприємнішим голосом прошепотів я на вухо Серафимі Михайлівні.— Насправді ж глибоко розумію, що Олександр Андрійович — прекрасний директор. Я за нього — у вогонь і в воду.

Коли я відійшов, Серафима Михайлівна хвилин кілька порпалася в паперах, а потім взяла якусь папку і, з виглядом заклопотаної людини, вислизнула з кімнати.

«Клюнуло»,— подумав я і страшенно зрадів своїй винахідливості. Жінка ж не може тримати в собі секрету й п'яти хвилин.

Скоро Серафима Михайлівна повернулася, сіла за стіл, а я з нетерпінням чекав виклику. Та мене так ніхто й не потурбував за весь день.

Перед тим, як іти додому, я довгенько вештався поблизу директорового кабінету, доки таки не побачив Олександра Андрійовича. Але в його очах, крім зневаги до мене, я нічого нового не прочитав.

У середу я підстеріг Грицька Панасовича Жолоба, нашого головного технолога, який, кажуть, колись вчився разом з Олександром Андрійовичем.

— Цікаво, а наш директор і в студентські роки був таким здібним, як тепер? — випалив я скоромовкою.

— По-перше, здрастуйте, — ошелешив мене Жолоб.— По-друге, Олександр Андрійович у студентські роки ще не був директором, а, по-третє, який це вам дурень сказав, що він...— Тут Грицько Панасович раптом ніби прикусив собі язика, підозріло зиркнув на мене і зник за дверима.

«Осічка»,— зробив я висновок і, хоч ніколи в житті цигарки в зубах не тримав, пішов покурити до Степана Захаровича Пиптя, який ось уже чверть віку відає в нас кадрами.

— Хороша людина наш директор,— давлячись димом, почав я без будь-якої преамбули.

— Дуже хороша,— луною повторив за мною Пипоть.

— Розумна!

— Дуже розумна,— підхопив Степан Захарович.

— Чуйна,— вів я далі.

— Дуже чуйна,— підтримав мене Пипоть.

— Справедлива,— кинув я останнього свого козиря.

— Дуже справедлива,— охоче згодився Степан Захарович і хитро підморгнув мені.

«Даремно сіяв буйні зерна,— лаяв я сам себе. На цьому грунті вони не проростуть. Пипоть швидше свою похвалу висипле перед Олександром Андрійовичем, ніж скаже про мою».

Я не помилився. Директор уникав будь-якої зустрічі зі мною.

Тоді я пішов до Морковочки. Він не тільки забезпечує складом, а й рибу з директором ловить.

— Яке це щастя, що директором у нас Олександр Андрійович,— потиснув я руку Морковочці.— Такий добрий, такий лагідний. А в інших колективах, розповідають, до плачу доходить.

— Бува, бува,— лаконічно відповів Морковочка.

— Дай бог, щоб він ніколи нас не покинув, бо загинемо, як руді миші,— продовжив я розмову.— А на риболовлю після роботи не збираєтесь?

— А що? — так же лаконічно запитав Морковочка.

— Та нічого. Я б теж з вами. І не пошкодуєте. Будуть черв'яки, буде принада, буде й те, що рибалкам для піднесення настрою потрібне,— агітував я Морковочку.— Словом, кличте. Вважатиму за велику честь.

Але й на риболовлю мене не запросили. З усього я зробив сумний висновок, що жодна моя похвала до директора не дійшла.

Тоді я кинувся в атаку.

— Наш директор — талант, — голосно сказав я головному інженеру, зустрівшись з ним в буфеті.

— Цілком згодний з вами,— відповів той, дивлячись не на мене, а в склянку з молоком.

— Олександр Андрійович — геній! — кинув я на ходу бухгалтерові, коли той уже відчинив двері директорового кабінету.

Я був впевнений, що ці слова долетять і до Олександра Андрійовича, але не заспокоювався.

— Я безмежно закоханий у нашого директора,— шепнув я на вушко його секретарці Вірочці.

І все ж мої слова палкої любові не доходили за призначенням.

Я був у розпачі.

Видно, у розпачі я й дозволив собі вдруге висловити критичне зауваження на адресу директора.

— Безсердечна він людина,— тільки й сказав я. Сказав тихо, ні до кого не звертаючись.

Уявіть, через півгодини я вже стояв у кабінеті директора. Стояв ще більш розгублений, ніж тоді, у понеділок.

— Ніяк не заспокоїтесь, Павле Гавриловичу, — лагідно, як і в понеділок, запитав мене Олександр Андрійович.— Все паплюжите. Гадаєте, до мене не доходить?

— Олександре Андрійовичу! — мало не з сльозами на очах вигукнув я.— Пробачте, але мені не зрозуміло, звідки це все. Я ж увесь тиждень говорив тільки хороше. Я ж...

— Не чув хорошого. Не чув, Павле Гавриловичу. А про те, що я безсердечна людина, чув. Ось так воно.

«Яким чином?» — одним лише здивованим поглядом запитував я директора.

І ніби вгадуючи мої думки, Олександр Андрійович повчально повторив чомусь забуту мною істину:

— Пам'ятайте, Павле Гавриловичу, що й стіни вуха мають. І вони чують.

«Чують, то чують,— подумав я, виходячи з кабінету директора.— Але чому вони чують тільки погане, бодай їм позакладало!».

Іван СОЧИВЕЦЬ.

Мал. Й. КОГАНА

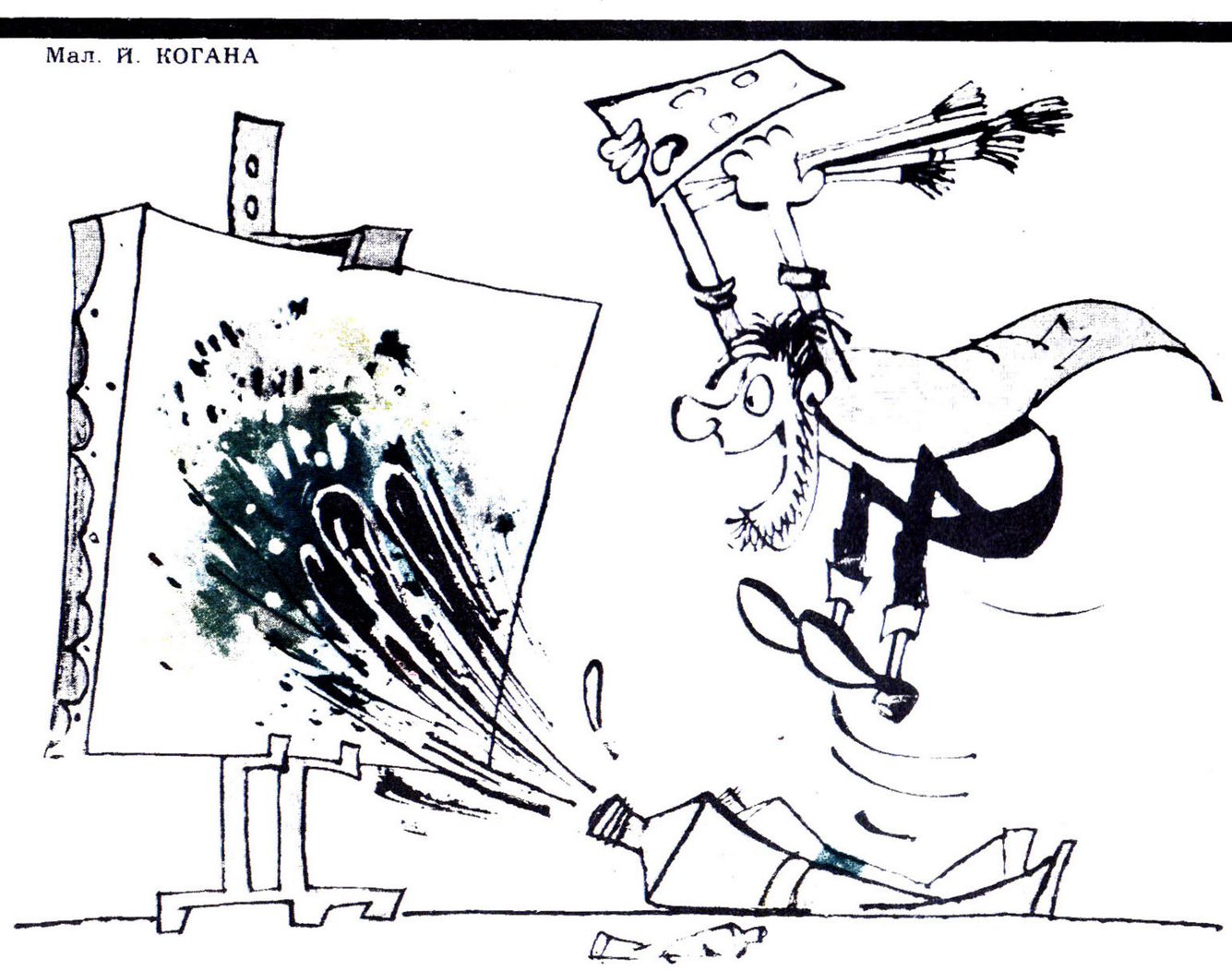

Творча манера одного модерніста.

КУДИ ПОДІЛИСЯ РЕЧІ?

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Де моя шапка? — допитувався тато.

— А у мене десь пропав шарф, — бідкався брат Коля.

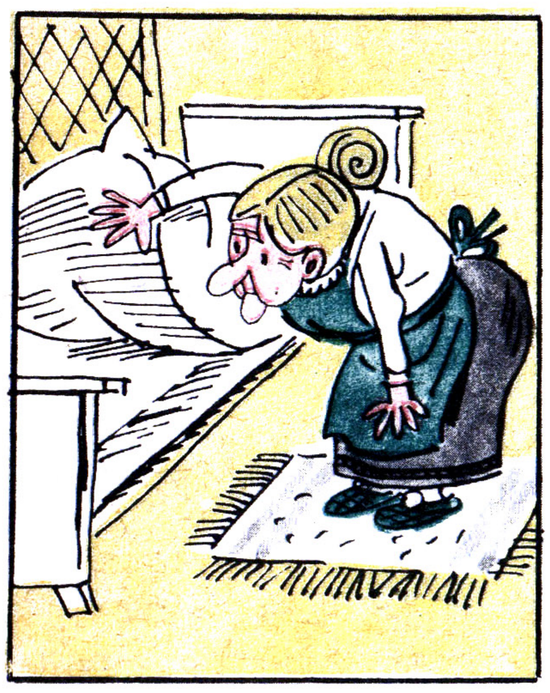

— Куди це поділися мої окуляри? — бурчала бабуся.

Двірник дядя Миша ніяк не міг знайти свою мітлу.

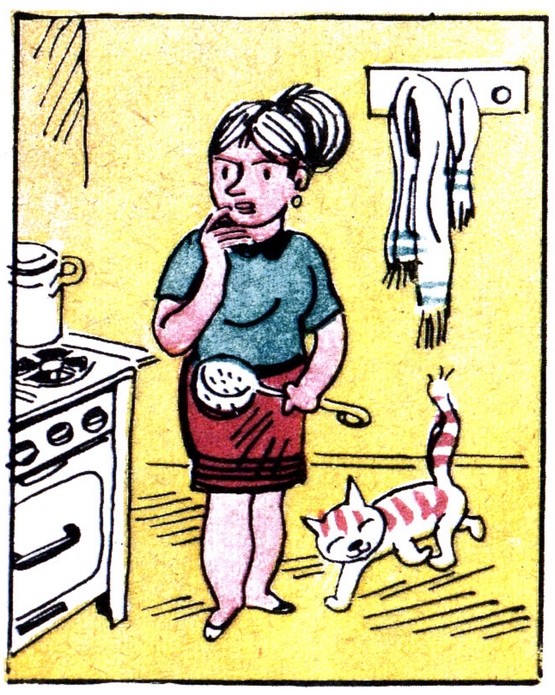

— Хто взяв мій фартух? — сердилась мама.

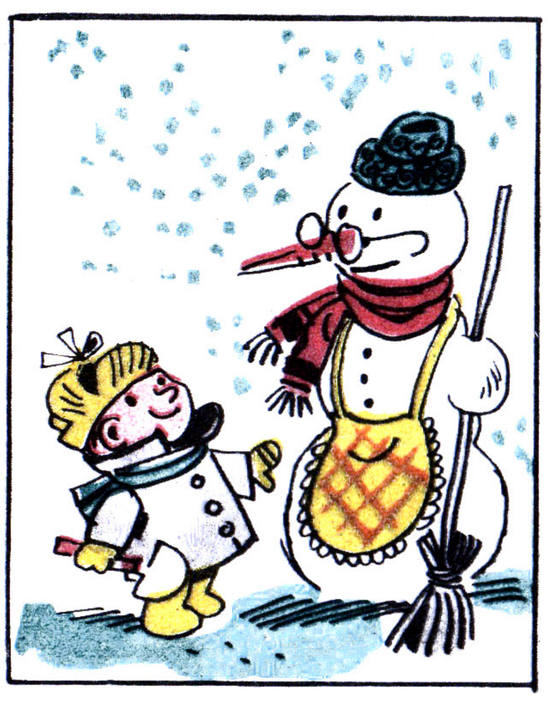

Лише Тарасик нічого не шукав, а старанно робив снігову бабу.

ДОБРЕ КАТАВСЯ

Прийшов син додому, а батько питає:
— Ти де був?
— На лижах катався, — відповідає Сашко.
— І скільки разів упав?
— Три рази.
— А з гори скільки разів з'їхав?
— Та я ж кажу три рази...

П. ШАПОВАЛ.

ПЕРЧЕНЯ

ДОПОМІГ

— Іванку, агов!
— Агов.
— Тебе я знайшов?
— Знайшов.
— Ти погріб копав?
— Копав.
— У яму упав?
— Упав.
— Давно ти упав?
— Давно.
— Куди ти упав?
— На дно.
— А що там на дні?
— Струмок.
— А що в глибині?
— Пісок.
— Каміння нема?
— Нема.
— А холод пройма?
— Пройма.

— Нагору спішиш?
— Спішу.
— Лежиш чи сидиш?
— Сиджу.
— І нудно сидіть?
— Ага.
— Що в тебе болить?
— Нога.
— Драбину чекав?
— Чекав.
— На поміч гукав?
— Гукав.
— То, кажеш, сидиш?
— Сиджу.
— Посидь... Я гулять біжу!

Грицько БОЙКО.

В ЗООПАРКУ

Підійшла смугаста зебра
Й дивиться на Гнатка.
Він на неї пальцем тиче
І питає татка:

— Чому зебра одежину
У смужку наділа,
Чи вона, як ти, татусю,
В морфлоті служила?..

Анатолій ЖИТНИК.

с. Ташань
Переяслав-Хмельницького
району Київської області.

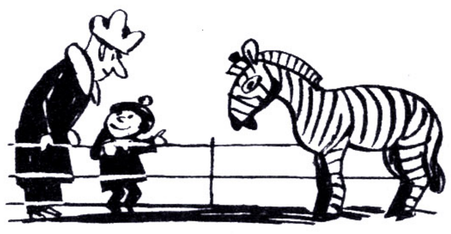

НЕ БАЧИВ

Мама Петі докоряла
І на нього злилась:
— Три цукерки я поклала,
А одна лишилась!..
Відповів матусі Петя:
— Не кричіть даремно —
Я не бачив, що там третя —
В хаті було темно.

Василь КОХАН.

Селище Міжгір'я
Закарпатської області.

АКУРАТНА ЛЮДА

— Акуратна у мене донечка! —
Хвалить мама сусідкам Люду,
Бо не зна, що під партою в класі
В неї повно сміття і бруду...

НАГАДАВСЯ

— Ану, сідай учить уроки,—
Промовив батько Толі.
А він: — Не можу... бо забув
Свої книжки у школі.

Ф. НИКИФОРЧУК.

с. Михайлівка
Ананьївського району
Одеської області.

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

СТЕПАН РУДАНСЬКИЙ

(До 135-річчя з дня народження)

У вельми народом улюбленого сміхотворця нашого Степана Руданського — ювілей: шостого січня сповнилося йому 135 літ од роду.

Вік, як бачите, солідний, а ювіляр не старіє — усе такий же веселий, дотепний. І ще жити та й жити йому отаким серед народу, бо слова, бо сміху, бо пісні (а він — і в пісні мастак!) — ніяка погибель здолати не може.

В дарунок ювілярові земляки-подоляни в Хомутинцях, сиріч, у рідному селі поетовім, музей його обладнали; літературне ж поспільство на громадських засадах уклало та видало в Одесі лепський збірник «Степанові Руданському».

Їм — і землякам ювіляровим, і літераторам — сердечне спасибі мовимо від усіх, кому пам'ять поетова дорога. А вам, шановні читачі «Перця», подаємо кілька віршів С. Руданського. Читайте та смійтеся на здоров'я та творця їх добрим словом згадуйте.

ЗАПОРОЖЦІ У КОРОЛЯ

Приїхали запорожці,
Короля вітають,
Король просить їх сідати,
Козаки сідають.

Сидять собі. В них жупани
Все кармазинові,
І самі такі храбренні,
Вуса прездорові.

Задивились на ті вуса
Ляхи-мосціпани.
«Що б їм, — кажуть, — дати їсти?
Даймо їм сметани!»

Поставили їм сметани,
Їсти припрошають,
Але наші запорожці
Разом одмовляють:

«Славная у вас сметана!..
Тільки вибачайте,
А перше нам, запорожцям,
Шільник меду дайте!»

Дали й меду запорожцям...
Вони, як поїли,
Так ті вуса прездорові
Вгору й завертіли.

Тоді й кажуть королеві:
«А що, ясний пане!
Нехай тепер запорожцям
Подають сметани!»

БАБА В ЦЕРКВІ

Прийшла в церкву стара баба,
Свічок накупила;
Де була яка ікона,
Всюди поліпила.

Іще пара остається,
Де їх приліпити?..
«Ага! — каже, — пошукаю
Святого Микити!»

Найшла баба і Микиту —
Святий чорта ціпить!..
Баба їдну йому ставить,
Другу чорту ліпить...

Видять люди й розважають,
Щоби не ліпила.
«Що ти, бабо, — кажуть, — робиш?
Таж то вража сила!..»

Але баба обернулась:
«Не судіте, люди!
Ніхто того не відає,
Де по смерті буде...

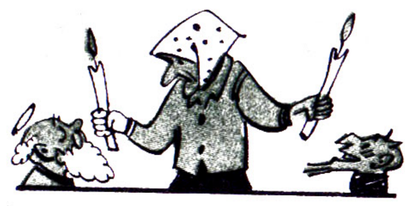

Чи у небі, чи у пеклі
Скажуть вікувати;
Треба всюди, добрі люди,
Приятелів мати».

ЧИ ВИСОКО ДО НЕБА

Що п'ять верстов — то й коршомка:
Нічого й лічити!..
Бо п'ять верстов як проїдеш, —
Треба й одпочити!..

Ото їдуть із ярмарку
Двоє господарів,
У кожного віз порядний,
Воликів по парі.

Їдуть собі помаленьку,
Грошенята мають, —
Полягали на соломі
Та й думку гадають...

Далі один пробудився
З глибокої думи,
Повернувся на соломі:
«Чи спиш, — каже, — куме?»

«Що говориш?» — другий каже.
«Чи спиш, я питаю?»
«Та не сплю ще, — каже, — куме,
А так щось дрімаю!»

«Не дрімай же на годинку
Та глянь проти неба!
Скільки б верстов так до неба
Проїхати треба?»

«Та бог його святий знає
І добрії люди...
Я думаю, що не більше,
Як п'ять верстов буде».

«Гутю, куме! та се баба
Тобі набрехала:
Та якби п'ять верстов було,
Там коршма б стояла!»

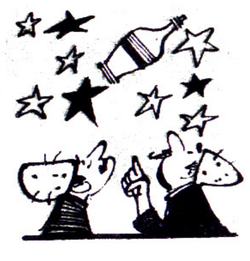

РОЗУМНИЙ ПАНИЧ

Привіз дідич раз на свято
Ізі школи сина
І не може натішитись,
Що вчена дитина.
Раз здибає гуменного
І тому хвалиться:
«Ото, — каже, — мій синок,
Як у школі вчиться!..

Та і розум, що за розум!
Як тобі, Іване?»
— Та мені то щось не так-то
Здається, мій пане!

Бо якби наш панич малий
Розуму доволі,
То нічого їм би було
Вчитися у школі!

ЛИСТ

Їден дідич мав у школах
Кохану дитину,
Ото раз до неї й пише:
«Милий ти мій сину!

Як ти здоров — слава богу,
А як добре вчишся,
То не візьме тебе дідько,
Про то не журися.

Моя жінка, твоя мати,
Без відома мого
Посилає на горіхи
Тобі золотого.

А я тобі посилаю
Старі ногавиці,
Зроби собі жупанину,
З рештків — рукавиці.

Та учися, милий сину,
Добре та багато,
Бо ти дурнем зостанешся,
А я — твоїм татом!»

ЖАЛІБНИЙ ДЯК

Щойно в церкві коли дяк
«Їже» заспіває,
Бідна баба у кутку
Мало не вмліває.

Аж завважив теє дяк,
До неї забрався.
«Чого плачете ви так?» —
Стару запитався.

«Як не плакати мені, —
Стара баба каже, —
Коли мене голос ваш
Аж за серце в'яже!

Так колись моя коза
На льоду кричала,
Як там її звірина,
Бідну, розривала».

ВІЙНА

Молотив раз у попа
Парубок Микита
Та якось там і украв
Цілу мірку жита.

Украв собі та й сховав...
Прийшло сповідатись —
Лихе його підвело
Попові признатись.

Лаяв, лаяв його піп,
Торгав за чуприну,
Наостаток і сказав:
«Отак, бісів сину:

Поки жита не буде
(Була б тобі трясця!)—
Поти тобі не буде
Сповіді й причастя!»

Ніщо діяти!.. Вночі
Згорбився Микита,
Потихеньку попід тин
Несе мірку жита.

Приніс якось до сіней —
Хату відчиняє...
Ні, дверей не відчиня,
Бо щось зачуває.

Панотцеві на той час
Не Микита сниться:
У пекарню піп ввійшов,
А там молодиця.

Піп жартує: «От так так:
Се вже ти дрімати?
А йде турок на війну —
Москву воювати».

Був би тут поцілував,
Се вже звісне ділo!
Аж Микита із кутка:
«Кахи!» — собі сміло,

Піп схватився: «Хто то там?»
— Я, — каже Микита, —
Отсе, — каже, — вам приніс
Вашу мірку жита.

«А давно ж ти, — каже піп, —
До хати забрався?»
— О, давно! ще на війну
Й турок не збирався!

«Неси ж, — каже, — то назад
Та спожий на щастя,
А я тебе взавтра й так
Пущу до причастя...»

ХТО СВЯТИВ!

Питається архирей
Попа молодого:
«Який, — каже, — тебе чорт
Висвятив, дурного?»

А той йому, неборак,
Глянув тільки в очі:
«Та святили ж, — каже, — ви,
Пресвятий паноче!»

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

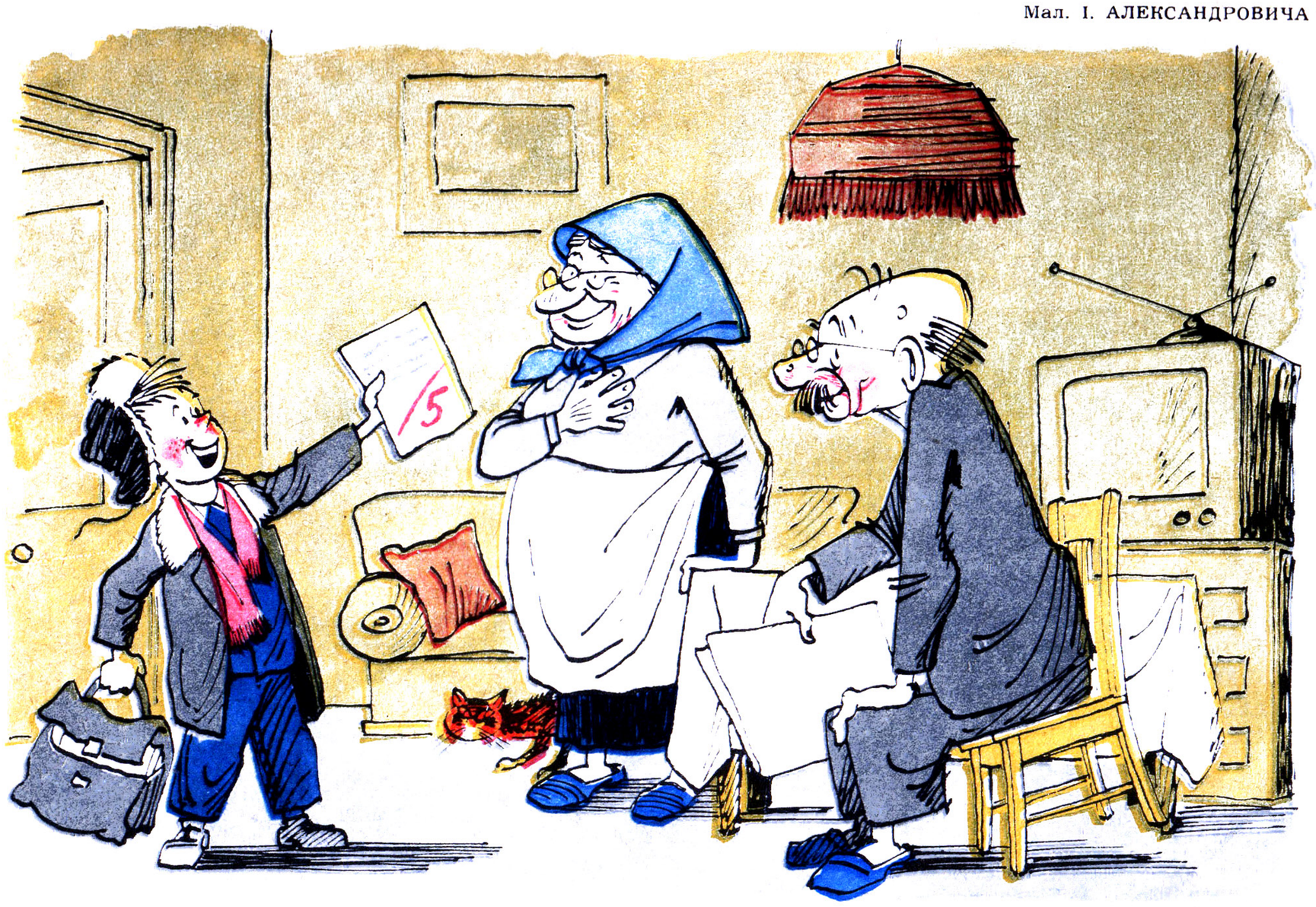

— Добре ви за канікули відпочили, бо аж на п'ятірку мені твір написали!..

НАРОДНІ УСМІШКИ

ПРОГОВОРИВСЯ

Тітка Одарка питає сусідського хлопчика:

— Васильку, а твоя бабуся варить горілку?

— Ні, — відповіда той.

— А я вчора увечері стояла під вікном і бачила, як бабуся варила горілку, — каже сусідка.

— Е, а оце взе ви, тьотю, і блесете, бо насі бабуся як валять голілку, то вони вікна хустками запинають, соб ніхто не бацив.

Повідомив Л. Ф. ГРУЙ
з с. Іванківці
Знам'янського району
Кіровоградської області.

ДОСЛІДНИК

Йдучи з ферми додому, жінка натрапила на свого чоловіка, що лежав у лісосмузі і щось бурмотів.

— Що ти тут робиш? — запитала вона.

— До-о-осліджую!.. — п'яним голосом відповів чоловік. — Он, дивися!.. — і показав на дятла, що полетів.

— Годин зо дві довбав, а потім знявся, холера, й полетів, а я тільки-но раз довбонув і додому не можу дійти.

Повідомив
Ф. Д. ЧЕРЕДНИК
з с. Семенівка
Полтавської області.

ЛИСТ

Сидить мала Галинка коло столу й пише.

— Що ти робиш, доню?— питає мати.

— Пишу листа Марійці.

— Але ж ти писати ще не вмієш.

— Дарма. Адже Марійка ще не вміє читати.

Повідомив В. М. СТАХІВ
з с. Вишнівчик
Перемишлянського району
Львівської області

ЗАПІЗНІЛЕ ВИЗНАННЯ

— Чому ви так пізно заявили про крадіжку? Адже самі твердите, що злодії в хаті поперекидали все догори дном.

— Та так, але спочатку я думала, що то чоловік шукав чисту сорочку.

Повідомив
О. МАРЧЕВСЬКИЙ
з м. Броди
Львівської області.

ЯК ЧОРТ НА СТАРІСТЬ У ЧЕНЦІ ПІШОВ

Іван ШАПОВАЛ — автор книжки «В пошуках скарбів» — продовжує працювати над спогадами про відомого історика Дмитра Івановича Яворницького. Він запропонував нам один з фрагментів, з яким ми хочемо ознайомити наших читачів.

Одного разу я був очевидцем, як Д. І. Яворницький записував народні легенди про чортів.

Ми втрьох — Дмитро Іванович, молодий поет Федір Петлиця і я — сиділи в кабінеті директора музею.

— Так про якого чорта ви мені ще хотіли розповісти? — спитав Яворницький місцевого поета-початківця, який носив при собі повний портфель легенд про чортів, відьом, упирів і всяку іншу нечисть.

— У мене є легенда про такого чорта, що ви, Дмитре Івановичу, ще мабуть ніколи не чули! — похвалився Петлиця.

Дмитро Іванович витяг з кишені маленький блокнотик і огризок олівця. Поклав усе це на стіл і налагодився слухати.

— Цікаво, розкажіть...

— Це легенда про чорта-душогуба, який все своє життя підкусював людей — одного в Дніпрі втопив, другому допоміг у петлю шию всунути, третього довів до самогубства, словом багато людей згубив. А вже під кінець свого життя став немічний, малоздатний на лихе діло. Тоді найстарший з них — Вельзевул викликав його до себе та як гаркне:

— Геть з пекла, дармоїде. Тут з тебе ніякої користі немає, тільки марку нашу псуєш...

Думав чорт, думав та й подався на старості літ у монастир. Там він переодягся вченця, став смирненьким рабом божим і ввійшов у довір'я до духовної братії. Йому повірили, мовляв, старий дід причвалав сюди на покаяння. Одвели йому келію, приголубили.

Прожив чорт у монастирі з півроку: од'ївся на дарових харчах, аж вилискує. Все йшло добре. Але так було недовго. Від неробства чорт занудьгував. Тоді він згадав свою стару професію і взявся за діло: почав спокушати монахів. Одного схимника довів до того, що той кинув монастир, одружився та й подався в світ божий. Другого все пригощав самогонкою, поки зробив з нього п'яницю-буяна. Третього штовхнув на крадіжку грошей у богомільних прочан.

Він так закрутив свої чортячі діла, що добрався аж до самого ігумена — підкинув йому в келію молоду красуню. І той не втерпів — спокусився. Знелюбили за це ігумена, позбавили сану. Однієї пізньої ночі ігумен з досади втопився у монастирському ставку.

Чорт зробив своє діло, скинув монастирське вбрання і гайнув знову до Вельзевула.

— Ти мене вигнав, як ледацюгу, — докірливо кинув чорт-вигнанець, — а я не такий.

— Що ж ти таке добре зробив для нас? — поцікавився Вельзевул.

— Проліз до монастиря і там такого накоїв, щоченці з глузду зійшли: почали пиячити, кидати свої келії і вже скоро всі поженяться. Монастир став корчмою, службу божу немає кому правити, бо ігумен закрутився з молодицею і втопився.

Похвалив його Вельзевул за добре діло і знову прийняв вислуженого чорта до свого штату.

— Е-е-е, бачу, що це не простий у вас чорт, — сказав Дмитро Іванович і засміявся у свої козацькі вуса.

— Ні, Дмитре Івановичу, не простий, чесний, вислужений чорт.

Професор Яворницький, ледь усміхаючись, продовжував записувати цікаву легенду про рідкісного чорта.

Коли Федір Петлиця розпрощався і вийшов з кабінету, я спитав:

— Скажіть, Дмитре Івановичу, чого ви сміялися, коли Петлиця розповідав оту легенду?

— Скажу: про цього чорта він мені вже розповідав, але забув. А тепер чую, що розповідає по-новому. Бачу, що бреше, але бреше до ладу, художньо, а це вже — творчість! Оцей варіант його домислу я й записав, щоб додати до того чорта, про якого він мені розповідав півроку тому.

Іван ШАПОВАЛ.

м. Дніпропетровськ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

В одній дружній упряжці натужились керуючий відділком радгоспу «Перемога» Білопільського району на Сумщині т. Андрієнко і бригадир т. Потапова. Натужились головним чином по безбожному розбазарюванню сінокісних угідь.

Робітники радгоспу написали про цю «супрягу» до «Перця».

Прокурор Сумської області т. Пістун повідомив, що факти підтвердились. За допущені зловживання Андрієнка виключено з рядів КПРС і знято з роботи. Знята з роботи і бригадир Потапова.

Справа про їх зловживання розглядається органами прокуратури.

Іноземний гумор

— Чудова бритва для жорсткого волосся. Ваш чоловік буде задоволений.

Характеристика на свого ближнього.

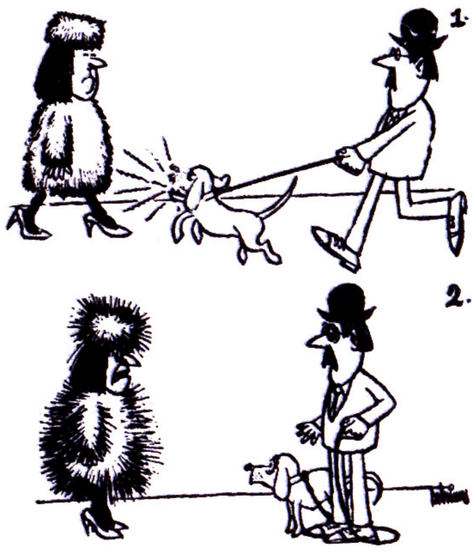

Без слів.

Без слів.

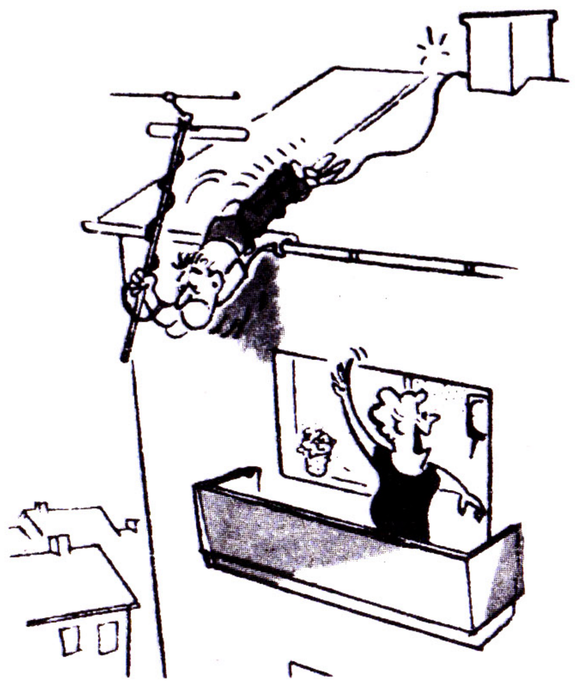

— Карле, зупинись! Так чудово видно.

— У вас теж грип?
— Та ні, хочу щоб лікар оглянув, бо вже два роки зовсім не хворію.

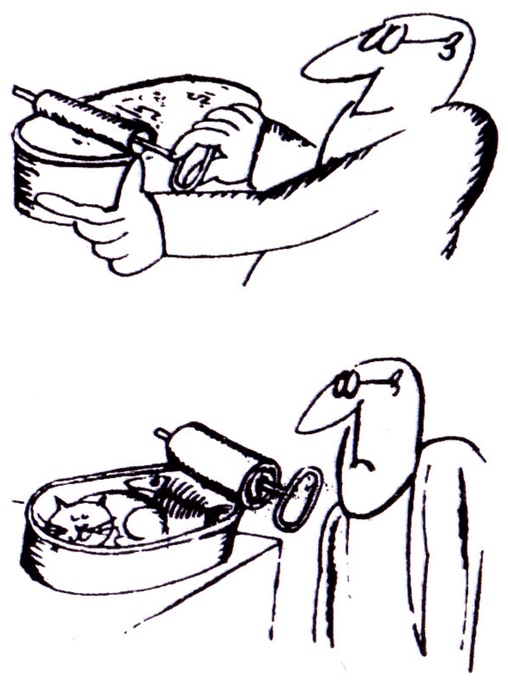

Без слів.

— Я переконана, що лелеки звили гніздо на даху нашого будинку.

— У-у-у!

Без слів.

Друже Перче!

Кілька років тому я читав одне цікаве оповідання. Пам'ятаю, що герой оповідання колекціонував... тишу. На плівку магнітофона він записував не співи, не музику, а безгоміння, ледь чутний шерхіт...

Оповідання мені згадалось у зв'язку з тим, що от уже тривалий час у кількох наших селах мовчать радіоточки. Фактично вони діють лише у ті дні, коли Товстенське відділення зв'язку нагадує радіослухачам, що пора вносити плату за користування «радіоточками».

Цікаво було б дізнатися, чи не про начальника Товстенського відділення зв'язку Й. А. Тракала написано оте оповідання? Адже він теж колекціонує тишу.

Дуже просимо тебе, Перче, порадь т. Тракалу якесь інше захоплення. Хай він збирає, скажімо, марки чи наклейки від сірникових коробок. А найкраще — наші квитанції за сплату «роботи» мовчазних «радіоточок».

М. ОРОБЧУК,
секретар комсомольського комітету колгоспу «Молода гвардія».

Заліщицький район
Тернопільської області.

perec-ua.

perec-ua.

Я живу на Ладижинській ДРЕС, а вчуся в Ладижині. До школи далеко — три кілометри, а ходити доводиться пішки, бо шофери автобусів не хочуть підвозити.

Недавно ми спробували сісти в один рейсовий автобус, так шофер нас прогнав, ще й побити нахвалявся.

Прізвище шофера ми не знаємо, а номер автобуса записали: «ВИД 69-96». Може, дядечку Перче, ще й ти собі цей номер запишеш. На добру згадку.

Валентин МАЗУР,
учень II класу.

Гростянецький район
Вінницької області.

Від ПЕРЦЯ:
Записав, Валю. Сподіваюся, що більше отим шоферам такі номери не пройдуть.

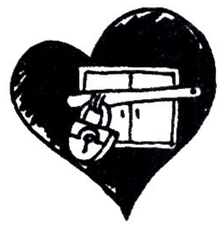

Не буду гріха таїти: я належу до тієї категорії несвідомих громадян, які продовжують палити тютюн, хоч і знають, що це шкодить здоров'ю. Мало того, я ще і курець з забобонами: вбив собі в голову, що сигарети «Прима», які випускає в продаж Дніпропетровська тютюнова фабрика, — кращі від усіх інших з такою ж назвою.

Недавно на вулиці Титова, в ларку їдальні № 1047, я побачив свої улюблені сигарети і, протягнувши карбованця, попросив, щоб мені дали 6 пачок.

— Дам п'ять і один лотерейний квиток, — незаперечним тоном відповіла мені продавщиця.

Завідуюча їдальнею № 1047, якій я поскаржився на свавільні дії продавщиці, підтвердила: саме так вона розпорядилася продавати сигарети.

Чи не здається тобі, Перче, що за такі методи торгівлі треба дати прикурити і продавцям.

П. ЯКОВЛЄВ,
робітник заводу радіорелейних приладів.
м. Дніпропетровськ.

Мені достеменно відомо, що піонери нашої республіки не зробили жодної капості тт. Жаровій, Терещенку, Сютрику. Чому ж тоді ці закарпатські товариші мстять піонерам?

Укркультторг виділив для продажу сільським піонерам 500 тисяч галстуків. Їх мала пошити Хустська фабрика спортивно-галантерейних виробів. Але директор фабрики т. Жарова вирішила ні договору на пошиття галстуків не укладати, ні торговельним організаціям їх не передавати. І це своє рішення успішно втілила в життя.

Наприкінці квітня начальник Закарпатського облмісцевпрому т. Сютрик повідомив, що замовлення на галстуки передано Ужгородському промкомбінатові, директор якого т. Терещенко також добре постарався, щоб створити дефіцит на галстуки. І внаслідок, коли в травні піонерська організація відзначала свій ювілей, лише дві тисячі сільських піонерів могли придбати галстуки. Та й навчальний рік не всі піонери зустріли в галстуках.

Слід сказати, що не гірше воюють з школярами й деякі інші підприємства Закарпатського облмісцевпрому. Так, Воловецький промкомбінат мав за вісім місяців 1968 р. постачити базі 16 тисяч учнівських пеналів, а відвантажив лише 4 тисячі. Іршавський промкомбінат спромігся дати лише 60 тисяч дерев'яних лінійок з 292 тисяч!

Хоч маємо великий дефіцит лінійок, але одну тобі все ж надсилаю. Щоб дав нею по пальцях кому слід. Прийом цей, відомо, вважається не дуже педагогічним, але в даному разі вжити його, гадаю, було б варто.

Р. ПРИЦЬ,
головний товарознавець Львівської міжобласної торгбази Укоопкультторгу.

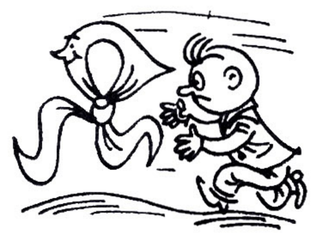

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ «Вісті з архіву» — так називалася замітка («Перець» № 13), в якій розповідалося про те, що Тернопільський райсоцзабез тулиться у тісному, непристосованому приміщенні.

На цей виступ голова виконкому Тернопільської райради т. Савич повідомив, що райсоцзабезу виділено 5 кімнат — площею 92 кв. м.

★ «ПЛП» — так називалася замітка, опублікована в № 13 журналу. У замітці повідомлялося про те, що через несправність двох містків на рукавах річки Сіб біля с. Копіївки Іллінецького району, водіям колгоспних автомашин щоразу доводилося давати гак у 40 кілометрів по розбитому шляху.

Начальник Вінницького обласного управління будівництва та експлуатації шосейних шляхів т. Прочковський повідомив, що ремонт містків завершено і по них відкрито нормальний проїзд автотранспорту.

Страшне перо не в гусака...

«В зв'язку з переходом їздових на стійловий сезон, видати на кожну голову не більше п'яти кілограмів фуражу».

—

«Правління колгоспу рішило: взяти напрокат случного жеребця в м. Івано-Франківську».

—

«Бугаїв - виробників «Дунай» і «Арат» в зв'язку з хворобою до роботи не допускати».

(з рішень правлінь колгоспів).

Виписав О. МАРТИН.

м. Івано-Франківськ.

* * *

«Прошу правління колгоспу прийняти мене бригадиром шкідників.

(Із заяви до правління колгоспу).

Надіслав А. ШЕВЧУК).

с. Росохач
Городенківського району
Івано-Франківської області.

* * *

«ДО ВІДОМА ЗАБУДІВЕЛЬНИКІВ

Перечинський комбінат побутового населення має в наявності:

ВАПНО негаш. та інші будівельні матеріали».

Надіслав Г. ГУЙВАН.

м. Свалява
Закарпатської області.

«Оскільки Гладищук Йосип привіз на пункт штучного осіменіння спірт ректифікат 20 лютого 1967 року кількість 1 кг. 500 гр. Присутствії ветфершала Лавренюка перевірено спірт на градуси спірт указав не годний спіртомер показав 35 градусів. Таким спіртом нам робить не розрішают із водою. Прошу правління колгоспу щоб товарища Гладищука наказали за нарушенія сільсько господарських тварин. Що він не правельно поступив».

(З доповідної записки)

Надіслав Ф. ФОРМУС.

м. Шепетівка
Хмельницької області.

* * *

«Перукарня. Мужича і женская».

(Із вивіски).

Списав О. СЕРГІЄНКО.

м. Дніпропетровськ.

* * *

«Заявления.

Вноч утром рано на 14-X-68 р. паслись колгоспніє лошади коло моіво двора

Прошу наказать колгоспніх лошадей по закону, так, как єздовім Катюхой Федосем було зїдено 40 головок капусти». (Із заяви).

Надіслав Ф. КУЧЕРЯВИЙ.

с. Дяцьки
Чуднівського району
Житомирської області.

«ОГОЛОШЕННЯ

У приміщенні клубу с. Жиличині відбудуться зальні колгоспні збори після зборів відбудеться новий художній кінофільм «Він вбивати не хотів», безплатно

20 жовтня 1968 г. о 6 годині вечора. Явка всіх обов'язкова».

Надіслав Б. ВІВЧАР.

м. Луцьк.

* * *

«Я, шофер Заруцкий пояснюю, що вчора цілий день тягав на буксирі шофера Збанацького і хоча він пройшов капремонт, але не заводився, доки я не протягнув 50 км, а тому прошу списати витрачений бензин на його заводку».

(Із заяви).

Надіслав В. ШЕВЕЛЬ.

с. Гошів
Овруцького району
Житомирської області.

* * *

«...Вів з базару куплену корову в метрезвому стані. Корова рогом вдарила в голову, забила памороки і поволокла полем, тому що рука була намотана на мотузку.

Збіглися люди та нічого не могли вдіяти, бо корова нікого в лице не знала».

(З пояснювальної записки).

«...Кирилова свиня без дозволу зайшла до Петра в сіни і перевернула куба що саме кипів, ошпарила рило. Хто більше потерпів — чи куб, чи рило, сказати не можу, бо я в цьому ділі був посторонній».

(Із свідчення до товариського суду).

Зібрав І. МЕЛЬНИК.

смт Чечельник
Вінницької області.

* * *

«ВИПИСКА ІЗ НАКАЗУ № 26»

По Хмелівському Будинку культури
від
27 листопада 1967 р.

§ 1

За систематичне попередження рекламіста Хмелівського БК Червяк О. Г. за невиконання обов'язків по виготовленню танцювального постійного щита, який на протязі місяця ще не готовий і танці вивішуються завжди на маленькому листу паперу.

Термін виготовлення щита був даний до 25 листопада 1967 р.

§ 2

На основі вище складеного наказую:

Рекламісту Червяк О. Г. об'явити сувору догану.

Директор ДК (Косік)».

Надіслав О. ЧЕРВ'ЯКОВ.

с. Хмельова
Кіровоградської обл.

перець

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.
Редакційна колегія:
М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ,
О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Журнал «Перець» № 1 (803)
(на украинском языке).

Ціна 24 коп. на місяць.

Підписано до друку 20. XII. 1968 р.

БФ 11392. Зам. 06698. Тираж 1.600.000 прим.

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції:
Київ-47,
Брест-Литовський проспект, 94.

Для телеграм: Київ, Перець.

Тел. 41-82-12, 41-83-46, 41-83-79.

Папір 70×108¹/₈. 1 пап. арк.
2 друк. арк.

Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, Брест-Литовський проспект, 94

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:
http://perec-ua. livejornal.com

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Індекс 74393

Вклад у розвиток ТЕЛЬ-АВІВації.